

Graf Woldemar Gyllenband Uxkull

Zasvěcení ve starém Egyptě : kniha boha Thovta podle Tarotu

Přepsáno roku 2014

Předmluva

V této knize líčím zasvěcování jednoho žáka do staroegyptských mysterií a sice vyprávěcí formou, aby čtenář celý proces spoluprožíval. Tato práce jest částečně plodem studií v díle okultistů a mystiků, částečně výsledkem vcítění se mé imaginace do tohoto námětu.

Zasvěcení jest sestaveno do třech částí.

První část se jmenuje Zkoušky. V ní musí Neophyt obstát v zkouškách, jejichž prostřednictvím má podati důkaz, že má odvalu a sebeovládání a jest hoden zažít zasvěcení.

Druhá část díla se jmenuje Vyučování. Odehrává se ve velké chrámové síni, ve které je namalováno 22 nástěnných maleb, tak zvaná kniha Thovt. Představuje etapy vyučování. Pochod vyučování jest dán logicky spojenými vztahy jednotlivých obrazů mezi sebou, které současně představují systém ethiky. Tyto vztahy jsou založeny v tak zvané "okulní matematice", která jest v tomto díle vysvětlena na jednoduchých příkladech. Během 10 dnů vysvětluje velekněz žákovi po jednom z obrazů a učí ho zároveň vysloviti slovo, které přivolává vůdce, ochranného ducha a dává ho projevit.

Ve třetí části díla jest duch žákův vůdcem veden různými oblastmi neviditelného světa, zatím co jeho tělo spočívá za oltářem bez duše, ale ne neoživené pod ochranou záštitou velekněze. Každé ráno vysvětluje velekněz žáku po jednom z 12-ti posledních obrazů knihy Thovt, aby poslední den vyslovil slavnostní požehnání nad novozasvěcencem, které krátkou formou opakuje hlavní nauky, které obsahuje celá kniha. Kniha Thovt jest sama historickou skutečností. Mudrci a mystikové starověku se na ni odvolávají (Apollonius z Thyany, Raymondus Lullus aj.), také různí spisovatelé naší doby se o ní zmiňují. Pro moji knihu byla znovu zrekonstruována podle starých údajů a popisů Leonem Sebastianem Hummerem, talentovaným innsbruckým malířem.

Mittenweld, v srpnu 1922

Woldemar von Uxkull-Gyllenband

První kniha

Bylo to před mnoha tisíci lety v Egyptě. Pyramidy ještě nestály, sfingy a obelisky nebyly ještě vystavěny. Jen palmy čněly hrdě ve sluncem prozářeném vzduchu. Tehdy vládla božská Dynastie a pečovala v Memfidě o poklady moudrosti pocházející z vyšších světů. Ze západu, z velmi velké dálky přišli Zářící. Moudrost a vědění, umění a poznání jež přinesli s sebou, zachránili. Neboť díky jejich jasnovidnému daru zjistili, že jejich vlast (zde je myšlena Atlantys - pozn. editora) bude smetena podpovrchovými vodami. Věděli, že čas byl blízko, kdy na celý kontinent spolu s jejich nádherným městem, městem zlatých bran, zemětřesením rozbořen, propadne se do lůna jak hory vysokých vln. A odstěhovali se. To bylo tehdy.

Vidím štíhlého, snědého mladíka, oděného jen černě a bíle pruhovaným bederním pásem. Pracuje s několika společníky v zahradě svatého okresu. Podle přání otce má se stát mágem a knězem a také jeho samotného to láká nahlédnouti za oponu. Nepostačují mu nádherné, všemu lidu přístupné bohoslužby.

Chce více. V podvědomí dřímá v jeho duši přání uctívat i on chce vědět, vědět. Otázky vystupují v jeho nitru, ty, které nemůžete zodpovědět. Byl doporučen kněžím jako žák a byl přijat jako Neophyt. Bylo mu zakázáno požívat masa, ryby a luštěniny. Vyjímecně mu bylo dovoleno užívat lehké víno.

Každého rána sedí mlčky a vážně mezi svými přáteli se skříženými nohama na velké terase směřující k východu. Má provádět meditační cvičení: po určitou dobu nesmí v něm vystoupiti žádná myšlenka: nemá na nic mysliti, má se naučit ovládání myšlenek a pocitů. Po lehkém zákusku sestavenou ze zeleniny a plodů pracuje: ví, že kněží ho vidí a pozorují, i když on jich nevidí, neboť disponují zázračnými, jemu nepochopitelnými znalostmi a schopnostmi. On ale také ví, že jsou lidmi jako on, že cvičili, učili se a nakonec prošli něčím strašným a nyní mnoho mohou, mnoho znají a o všem mlčí. K čemu ale dospěli, k tomu ochce také dospět a dospět.

K poledni musí se svými společníky do velké haly. Obrovské, hieroglyfy zdobené sloupy nesou střechu. Thumené klidné světlo naplňuje mohutný prostor. Na stěnách 22 velkých červeně, hnědě, černě a bíle malovaných obrazů. Podivuhodně tajemné. Jedenáct na každé straně. Zde mají prodlévat mlčky dvě celé hodiny, Mají pozorovací obrazy, mají si je vtisknouti do paměti. A on se dívá na obrazy po celé hodiny. Po celé měsíce a roky. Zná na nich každou podrobnost, mluví, ale on jejich řeči nerozumí. Vidí kněze, krále, panny, rád by vníkl do smyslu obrazů, ale chybí mu klíč. V zahradách pracují také otroci, starší a mladší muži, kteří nikdy nesmí opustit obvod chrámu. Mladíci, připravující se k přijetí zasvěcení nesmí s nimi mít žádné společenství, nesmí se k nim přiblížit. Jeden ale šeptá druhému, když leží na svých rohožích: "oni otroci chtěli se také stát kněžími, ale neobstáli v onom strašném, v oněch zkouškách a jsou z nich proto otroci." Mladíci se děsí. Jednou v roce má se ukázat veleknězi. Ten jest Mocný. jest vidoucím. Může vidět, co se děje v dálce, může vidět procesy odehrávající se v nitru člověka. Vidí myšlenky, nálady a zralost duše. Čtyřikrát se mladík ukázal před veleknězem. Pokaždé se na něj mlčky, pronikavě podíval, ale kněz pokynul rukou a mladík se musil vzdálit a opět uplynul rok.

Meditace při východu slunce. Mlčenlivé pozorování nástěnných obrazů. Z obrazů proudí to zlehka na něj. Cítí, že ve svém podvědomí stojí pod vlivem těchto tajemných obrazů. A každý den pracuje v zahradě chrámového obvodu. Večer shromažďuje se ale neophytové v chrámové knihovně a velekněz čte jim ze starých svitků papyrusu a z dřevěných tabulí slova moudrosti a poznání. Slova k promyšlení, která se stávají hlubšími čím více se o nich medituje. Jest jim nařízeno, aby se slovům učitelů, kněží naslouchali s uctívou bázni a nedovolili si žádnou kritiku. Nají ovládati své myšlenky a pocity a pociťovati a mysliti jenom to, co sami chtějí. Učí se pozorovati život a umírají v přírodě a spolucítění jakoby byli zajedno s kvetoucí květinou a odumírajícím stromem. Učí se nejen vníknouti do života rostlin a brát na něm účast, také říše zvířat neměla by mít pro ně žádných tajemství. Naslouchají žalostnému volání a milostnému namlouvání si, hněvivým a hladovým tónům zvířat a spolucítění s nimi. Učí se soužití a soucítění se vším žijícím. V modlitbách děkují Božství za vše dobré, za každý dar a varují se toho, aby nepřipravili nějaké bytosti, mající duši, utrpení nebo bolest. To byl jeden z důvodů, proč se museli zříci používání masité potravy. Pak, když se mladík po páté představil, neposlal ho velekněz pryč, kývl hlavou. "Nyní můžeš přijmouti zasvěcení, synu, a dívati se za oponu. My kněží, ale, musíme tě nejdříve podrobiti zkouškám. Jsou těžké a strašné, ale nutné, neboť jen ten jest hoden pohlédnouti na tajemství nebes, kdo má odvahu a vůli a který umí mlčet. Věděním chtít, odvážit se, mlčet - to jsou stupně vedoucí k dokonalosti. Proto se tě musím zeptati, zda se chceš podrobiti zkouškám? Nepřemlouvám tě. Ještě jsi svobodný. Ještě můžeš couvnouti a chrámový obvod opustiti. Zvol podle sklonu svého srdce." Vážně a tiše přišla odpověď. "Chci." "Tak jdi zpět za svou prací." Mlčky opustil mladík s hlubokou úklonou celu velekněze. Bylo mu nařízeno, aby se po tři dny postil, o chlebu a vodě. Navečer třetího dne byl přiveden jedním knězem do chrámové části komplexu, které pro něj doposud byla nepřístupná. Prošli více halami, které se poznenáhlu stávaly užšími a nižšími a budily u návštěvníka pocit tajemného

sevření. V dlouhém úzkém a nízkém prostoru bylo shromážděno mnoho kněží. Na konci síně byl vysoký kovový oltář. Po obou stranách hořely nádoby s uhlím na vysokých podstavcích a vydávaly silnou vůni. Mladík tu stál dojatý a nesmělý. Velekněz k němu přistoupil a ptal se ho znovu zda se chce podrobiti zkoušce. Mladík přisvědčil. Chtěl vědět, poznati. Tu otevřel se na pokyn velekněží oltář. Jeho přední stěna sestávala ze dvou věřejí, otáčejícím se ve svých stěžejích. Černý otvor tam zel. Jeden z kněží dal mladíku malou hořící olejovou lampou z hlíny do ruky:

"Dávej pozor na svoji lampu a měj na paměti že chytiti, odvážiti se, mlčeti nejsou jen stupně k dokonalosti, nýbrž také směrnice, vedoucí šňůra, která tě dnes může zachovati. Víš, že tato cesta vede k dokonalosti. Chceš po ní jíti. Nyní musíš se odvážiti a mlčeti. Nezapomeň: odvážiti se a mlčeti. A teď jdi, jdi!"

Mladík učinil krok ve směru k oltáři. Tu velekněz ještě jednou k němu přistoupil. "Zvaž to", řekl vážně, "jsi ještě volný, ještě se můžeš vrátit, jakmile jsi ale jednou vstoupil do chodby, pak se už brána nikdy neotevře. Doposud nikdo nikdy nemohl použiti tohoto oltáře jakožto východu. Jest to jen vstup, východ jest jinde. Čeká tě smrt nebo otrocká služba, když podleheš, poznání a moc když zvítězíš. Naposledy tedy - co chceš?"

Mladík podíval se vážně a čestně veleknězi do očí: "Chci obstáti ve zkoušce."

"Tak jdi!"

Mladík vstoupil a ihned zaslechl, jak se kovové dveře ve svých stěžejích za ním otočily a uzavřely. Ochraňuje světlo své lampy rukou vykročil vpřed opatrně do noci před ním ležící. Po nějaké době narazil čelem na skálu, sklonil hlavu a řekl si "vpřed". brzy ale narazil opět a musil, chtěl-li kráčet dále, schýliti horní část těla. Tmavošedé skály ho obklopovaly ze všech stran, jehož lampička jen slabě osvětlovala nejbližší okruh. Skály vydechovaly chlad. Mladík zvyklý na slunce Afriky - se trásl mrazem. Chodba se ale stávala nižší, nižší a užší, Mladík se musil vždy hlouběji shýbnouti, chtěl-li postupovati dále. Zůstal státi. Za ním, před ním noc, neproniknutelná noc. Neexistovalo ale žádné "zpět". "Vpřed!"

Když se zase několikrátě desky nehezky dotkly, ačkoliv šel již zcela shýbnout, rozhodl se, spustiti se na ruce a kolena a tak se pohybovati vpřed. V pravé ruce držel stále opatrně blikající olejovou lampičku. Věděl dobře - jeho záchrana, jeho spása byly jeho lampa a slova, která si často opakoval: "Odvážiti se, mlčeti."

Plazil se vpřed. bylo to namáhavé s lampou a chodba se stávala užší a užší. Připadalo mu, jakoby byl v nekonečné rakvi, jakoby všechno to pohybování se vpřed bylo marné, jakoby se vůbec nehýbal z místa, jakoby jen stěny této strašné rakve se vždy více nad ním stahovaly.

Tu - potlačil výkřik - narazil opět hlavou na skálu. Lehl si na břicho a plazil se jak jen dobře mohl, dále. Propracovával se kolena a lokty vpřed, jako had, neboť po všech čtyřech to již nešlo. Strašná úzkost, veliká duševní tísněnost chtěly se ho zmocniti, ale on bojoval statečně proti nim, říkal si: "tam kde druzí prošli, tam projdu také - vpřed." Ale postup dále se stával těžší, skály se schylovaly tak blízko sebe, že mu připadalo jakoby se nalézal v nějaké rouře. Tu zůstal trčet. Srdce mu hlasitě bilo, děs hlodal jeho nervy, on ale stiskl zuby, zaskřípěl jimi a řekl si: "Vpřed!"

A vyvinul největší úsilí, plazil se a prodíral se vpřed. Vydechl. Chodba se rozšířila. Mohl se vztyčiti, mohl kráčet, chodba byla vysoká a široká, jako na počátku v místě, kdy do ní pod oltářem vstoupil. Ale náhle zůstal zděšeně zůstal státi. Pod jeho nohama zela propast, která chodbu v celé její šíři protínala a uzavírala. Žádná možnost obejít ji vpravo nebo vlevo. Stěny spadaly kolmě jako do studně. Přistoupil těsně k okraji šachty a vyzdvihl lampu proti stropu stěny. Chtěl se přesvědčiti, zda by nebyl možný přeskok překážky. Ale ne, tento plán musí nechat padnouti, také skalní strop byl příliš nízký, neskočil by do na něj a s rozbitou hlavou by se zřítíl dolů. Zaváhal, nechtěl připustiti, že mu nezbyvá jiná cesta, než skočiti do černé zející díry. Ještě jednou pozdvihl lampu, ještě jednou se rozhlížel kolem. Všude jen mrtvé kameny, ztrácející se v nejtemnější noci. Přišla mu myšlenka, aby se vrátil, zaklepal na kovová vrata oltáře a křičel, ale řekl si, že kněží již jistě onu sín opustili, že by neslyšel nikdo jeho křik a velekněz mu přece slavnostně vysvětlil, že dveře pod oltářem by se mu neotevřely. A pak? Nechtěl se státi věducím, vidoucím? Ano, chtěl, za každou cenu. I kdyby ho to mělo stát život, musel vpřed. Tedy, poněvadž nebylo jiné cesty, dolů. "Odvážiti se."

Zdvihl vysoko lampu a skočil do zející temnoty. Lehké plesknutí, pocítil ledového chladna vody, ale měl pevnou půdu pod nohama. Pronikl ho radostný pocit. Překážky byly tak zařízeny, aby mohli býti překonány, aby zkoušky mohly býti složeny. Nehledělo se na jeho zánik. Něco jako vítězný pocit se v něm pohnulo. Držel lampu vysoko, měl radost, že při seskoku nezhasla. Až do podpažní jamky stál v černé vodě.

"Musí zde býti nějaký východ", řekl si, "to není konec, to nemůže být." Pátral při nejisté záři své lampy kolem. Nic. Všude spadaly skály příkře do vody. Stál tak nějakou chvíli klidně. Pravá ruka mu zemdlěla, jak držel lampu vzhůru, vyměnil ruce. S lampou v levé ruce blížil se opatrně, obávaje se hlubiny, ke skalní stěně. Ohmatával ji, jako hledaje, pravici. Tu objevil prohlubeninu, dosti vysokou, aby do ní mohl strčiti ruku a výš ještě jednu a ještě jednu. Zde musil se odvážiti. Zuby chopil malý držák lampy a rukama se zachytil štěrbinu ve skále, Nohou hledal ve vodě opěrný bod aby se vyšplhal nahoru. Našel skalní výběžek a vyšvihl se nahoru, ale sklouzla a spadl pozpátku do vody, lampa mu vypadla a zhasla, krátce a lehce zasyčevši.

Nyní ho obklopovala noc, neproniknutelná noc. "Pomozte mi, vy nebešťané" dralo se z jeho úzkosti naplněné duše... Opět stál ve vodě až k podpaždním jamkám. Trásl se mrazem. S nataženou paží ohledával opatrně skalní stěnu. Ale prohlubeninu v ní nenalezal. Při pádu ztratil směr. Tápal napravo - nic. Tápal nalevo - nic. Zápal zpět nalevo - stále dále, tu vjela jeho ruka do štěrbinu. Poznal ji podle tvarů. A také noha našla opět skalní výběžek. Postavil se na něj. Zůstal tentokrát státi. Držel se rukama pevně na nerovnoměrnostech skály. Zoufale se přitiskl. Cítil, tápaje opatrně dále, hned rukou, hned nohou nové mezery nebo výběžky. Vystupoval. Nyní se dostal z vody, ale cítil, jak mu síly ochabují, kdyby ještě jednou padl zpět, neměl by již sílu se vyšplhati nahoru a při tom pomýšlení vyrazil na něm studený plot úzkosti. Výš a výše se šplhal, přitisknut ke skále v nejhlubší temnotě, tu narazil, hledaje opěrný bod, rukou na vystupující ohnuté železo. Uchopil ho, vytáhl se nahoru a dostal se na okraj propasti. Koulel se tělem po zemi. Vstal. Byl zachráněn! Zdvihl ruce vzhůru: "Díky vám, nebeští vládcové, díky!"

Rukama se nedotkl stropu, ale mohl mohl se dotknout s rozpřaženýma rukama postranních stěn. Neměl již žádnou lampu a zkoumal opatrně podlahu, dříve než učinil krok vpřed. Cítil, obával se děr, propastí. Ale zem byla rovná, postranní stěny ve stejné vzdálenosti. Šel kupředu a šel, šel. Cesta se mu zdála nekonečnou, noc čím dále tím neproniknutelnější. Chodba měla záhyby, vícekrát. Nakonec, po jednom zákrutu, zkonstatoval ve veliké dálce slabé světlo. Znovu oživen pokračoval dále. Žár světla rostla. Nyní mohl již rozeznati stěny a zem, Běžel. dostal se do místnosti vytesané ve skále. Byla čtyřhranná. Měla dva otvory. Jedním vešel, v druhém hořel mohutný oheň. Plameny jazykovitě šlehaly. Tím měl tedy projíti. Prohlédl si ještě jednou prostor. Jediným východem byl oheň. Zpět pro něj neexistovalo. Raději plameny než hrůzy studně. Tedy rychle skrz. Vběhl do ohně a skrz plápolající žár - a zůstal udiveně státi, lehký, chladný průvan ho ovíval, necítil vůbec žádný žár. Oheň byl vyvolán dovedným působením zrcadla. Zlehka se usmál a šel vpřed. Široká chodba byla jen zezadu zpola osvětlena. Dostal se do malé komnaty, pokryté koberci a která byla osvětlena lampou visící ze stropu. Ve středu prostoru zvalo pestrými polštáři pokryté lůžko k odpočinku. Dva otroci šli mu vstříc. Poznal je. Viděl je z dálky pracovati na polích a zahradách posvátného obvodu. Už je chtěl osloviti, tu mu napadla slova "mlčení".

Odvážil jsem se mnohého, pomyslí si, a nyní přijde asi zkouška mlčení. Jeden z otroků sňal z něj mokré bederní pás a podal mu jiný, suchý. Zahalil ho do zatepleného vlněného pláště a pohybem ruky vyzval ho k ulehnutí. Druhý otrok připravil k lůžku nízký stůl a přinesl jídlo a nápoje. Pak němě zmizeli. Za koberci lehce zapadly dveře do zámku. Mladík si pochutnával. Vždyť se po tři dny postil. Byl příliš unaven, než aby vstal a prozkoumal dveře. Byl rád, že si mohl odpočinouti. Položil se na lůžko. Zdálo se mu, jakoby lampa nehořela tak jasně. Tu se opona pozvedla a vstoupila Nubijanka, štíhlá a hnědá, s mladičkými tvary plnými síly a vnaď, šerpa s rudého hedvábí vinula se kolem dolní části jejího těla se zlatým třepením. Na rukou a kotnicích zvonily a leskly se zlaté náramky. Malá pevná prsa byla nahá. Oči jiskřily, lákavě, slibně. Rty měla rudé a plné jako kvetoucí list květiny. V pravé ruce držela číši s vínem. Levá byla opřena v bok. Mladík opřen o ruce díval se na tento podivuhodný zjev. usmála se ale lehce. Oči, rty, zdály se něco chtít, něco slibovati. Dělal docela malé kroky. Náramky na jejich kotnicích cinkaly sotva slyšitelně. Blížila se

k němu. Již cítil vůni, kterou vyzařovala. Tu shýbla se k němu. Nabídla mu číši. "Zvítězil jsi, o mladíku", zašeptala, "obstál jsi ve zkouškách, vezmi si odměnu, kterou zasluhuješ. Vezmi si číši. Napí se vína. Dá ti sílu k lásce. Mé rty čekají na tvé. Mé mladistvé krásné tělo touží po tobě, mladíku. Přijmi, přijmi svou odměnu." On ale mlčel, byla to odměna, nebo nová zkouška? Zakolísal. Ona ale položila svoji tmavou ruku kol jeho ramen. "Proč mlčíš, zvláštní hoste, nebo se ti snad nelíbím? Promluv!" Tu napadlo ho slovo "mlčení". Věděti, chtíti, poznati, moci. Odstrčil ženu od sebe, tak drsně, že zlatá číše spadla s řinkotem na zem. pokušítelka vykřikla a uprchla. Opona byla opět stažena a z dveří skrytých v stěnovém obležení vystoupil velekněz s velkým průvodem kněží, všichni bili bílé oděni. "Bud' zdrav, synu, obstál jsi ve zkouškách země, vzduchu, vody a ohně. Prokázal jsi odvahu a vůli. Dal jsi ale také přednost moudrosti a poznání před prchavým opojením smyslů. Překonal jsi sám sebe. Po čem toužíš, dostaneš. Odhalí se před tebou plán světů, tvůrčí pochod hvězd. Spatříš vlnu života prouditi z klína božství a vraceti se k němu. Budeš sledovati putování duchů časovými obdobími, na každou otázku ti bude dána odpověď. Slunce Osirise tě bude ozařovati. Bud' zdrav!"

"Bud' zdrav!", opakovali kněží v hlubokých tónech. "A nyní pojd', řekl velekněz a uchopil mladíka za ruku. Kněží následovali ho po dvou a zpívali prastaré rytmy:

"Oslavujte Osirise, zářící slunce,
stvořitelé světů, řidiče časů."

Chrámem a dvoranami pohyboval se průvod do síně, ve které úplněk vrhal magické světlo. Ve středu stál malý rybník. Velekněz promluvil: "Dnes počíná pro tebe nový život. Zažil jsi hluboké, zařezávající se, nikdy to nezapomeneš. Dnešní den dělí tvůj život ve dvě nestejné části, za tebou tvé nevědomé mládí, před tebou světem ozářená, vzhůru vedoucí cesta. Dnešní den nenaučil tě nic nového. Dokázal jen, že se umíš odvážiti, mlčeti a ovládati své smysly. To ale, čemu se zde naučíš a co později při svém zasvěcení uvidíš, učiní tě jiným, učiní tě tím, který jako vědoucí půjde svou cestou, od zrození k smrti a skrze říši smrti a života. Vstup do tohoto rybníka, synu, a vykoněj obřad posvátného omývání. Mladík vstoupil do vodní jámy. "Tato voda nechť je hrobem tvé minulosti, Vstupuje do ní, odkládáš ji. Tato voda nechť ti také řekne při vystoupení, že smrt nemá již nad tebou žádné moci a že jednou v hrobě nezůstaneš. Ponoř se, nech svůj plášť a bederní pás ve vodě na znamení toho, že právě tak tebou odložená schránka zůstane v hrobě."

Mladík se ponořil a vystoupil.

"Oblečte ho v bílý kněžský šat Osirida!" nařídil velekněz. "Jsi nyní jedním z nás", pokračoval obraceje se k mladíku. "Jsi náš bratr, jsi kněz, nastoupil jsi cestu, stojíš ale zcela na začátku. Cesta má mnoho stupňů Zkoušky již žádné nebudeš podstupovati, budeš ale přijmati poučování a velikou cestu zažití zasvěcení. Nyní si odpočín a přijď v době ranních cvičení, před východem slunce, do veliké haly. Velekněz se vzdálil. mladší kněz přistoupil k mladíku: "Pojď, ukážu ti teď tvoje obydlí." Mlčky vedl kněz nováčka různými chodbami a komnatami ven. Zářící měsíc ozařoval modravou noc. krásná zahrada, skrze níž protékal kanál vysázený kamením a naplňující několik čtyřhranných rybníků. Vodní rostliny, obzvláště lotosy. Na břehu vysoké vysoké palmy, vrhající dlouhé stíny. V zahradě rozptýleny malé domky s plochými střechami. Všude květiny a kvetoucí keře. Celek pak obehnan vysokými zdmi. Mladík se rozhlédl: "zde jsem ještě nikdy nebyl." "To jsou obydlí pro svobodné kněze. Neophytové do této zahrady nevstoupí. "Kdo obdělává tyto zahrady?", ptal se mládenec, ukazuje na záhony s nádhernými květinami a velkými dýněmi, melouny a tykvemi." "Otroci." "Jsou kupováni pro chrám?" "O, ne, to není zapotřebí." "Jak to?" "Kdo neobstojí v poslední zkoušce, kdo se oddá smyslovému opojení, zachránil si sice život, ale ztratil svoji svobodu. Nesmí pod trestem smrti opustiti posvátný okrsek." "Tedy...?" "Kdybys dnes neodstrčil od sebe Nubijanku, byl bys nyní otrokem." "Ale Nubijanka?" "Otrokyně kupujeme, podaří-li se jí svést neophyta, dostane svobodu. To ví a dělá proto co může." Mladík poděkoval v duchu nebešťanům a otázel se:

"Kdybys se ale nedostal ven z té studně?" "Vytáhli jsme odtamtud již více než jednu mrtvolu." "To je strašné!" "Ne každý se hodí za kněze Osirisova. Nikoho nepřemlouváme. Také ty jsi měl možnost vrátiti se. Dveře oltáře se však již neotevrou pro vracejícího se. Před několika lety vyhladověl jeden neophyt pod oltářem, který se chtěl vrátiti z propasti... Ale zde je tvé obydlí." A ukázal na malý čistý

dům, stojící ve stínu několika mohutných palm. "Chceš-li přijmouti přátele nebo příbuzné, pak můžeš tak učiniti v předsíni chrámové. Sem mají přístup jen kněží a jejich otroci. Před východem slunce pro tebe přijdu a zavedu tě - k veleknězi." Mladík vrhl se na lůžko ve svém domě. Dveřmi a okny proudil chladný noční vzduch. Přikryl se pokrývkou. V rybnících pod lotosy kvákaly žáby... Unaven vším tím, co prožil, brzy usnul... Ráno shromáždili se kněží před východem slunce ve svaté knihovně. Neophyt byl mezi nimi. Krátce před východem slunce šli ve slavnostním průvodu dva a dva z knihovny k dvěma obrovským sochám, sedícím v meditační poloze s rukama na kolenou. Průvod vyčkával východu slunce. Když slunce vystoupilo za horami a ozářilo silnější žlutavý písek pouště, padli kněží na tvář. Když sluneční paprsky dotkly se úst sochy, vydala obrovská socha ze sebe znějící tón jako když praskne struna. Kněží povstaly. Velekněz obrátil se k neophytovi. "Jsi nyní jedním z nás," řekl. Avšak každý z nás dostal potvrzení kněžství z úst tohoto mrtvého kamene. Také my se dotážeme Božství, zda chce v tobě započaté dílo dokončiti. A kámen odpoví tobě, dítěti slunce, jako odpověď ranním pozdravem slunci znějícím tónem." Kněží postavili se v polokruhu před sochou a zpívali rytmičky do taktu.

Zpívali nejprve v "C", v prvním tónu škály:

"Osirisi, Osirisi,
mocný vládce,
pošli odpověď,
prosícímu synovi!"

Zpívali v "D", v druhém tónu škály:

"Isis, Isis,
vznešená Matko,
pošli odpověď
prosícímu synovi!"

Pak zpívali v "E", v třetím tónu škály:

"Horusi, Horusi,
Božský duchu,
pošli odpověď
prosícímu poutníku!"

Pak zpívali v "F", ve čtvrtém tónu škály:

"Ten, který zákony
všechny splňuje.
Který zákony
chce dodržovati!"

Pak zpívali v "G", v pátém tónu škály:

"Ten, který Božstva uctívá
v bázni,
který touží
státi se Bohem!"

Pak zpívali v "A", v šestém tónu škály:

"Ten, který v lásce
se ke kráse probudil,
že láska
ho činí krásným."

Pak zpívali se zdvojnásobenou silou v "E", sedmém tónu:

"Osiris a isis

*a Horus - vy tři,
dejte nám znamení,
přispěchejte!
Zda jest vítán
jakožto váš syn,
musí i mrtvý kámen
vydati zvuk."*

A když kněží zapěli sedmý tón, zazněl z úst sochy týž znějící tón jako při východu slunce, "Bud' pozdraven, Bud' pozdraven, synu!" řekl velekněz, samo kamení musí mluvit, musí ti říci že ti Božstva požehnala." Zpívající hymnu kráčeli kněží po dvou zpět ke knihovně. jejich bělostný průvod zmizel v tmavé bráně.

Druhá kniha

Vyučování

1. kapitola - První obraz

Druhého dne, krátce před východem slunce, přišel mladý kněz a přivedl mladíka do jemu tak dobře známé síně s 22ti obrazy. Brzo se objevil též velekněz, který po blahovlnném vážném pozdravu, promluvil takto:

"Tyto obrazy představují v symbolech veškeré naše vědění. Co chtělo Božství zjevit, co jsme my lidé nemohli pochopiti, vše to, jest v nich obsaženo. Tyto obrazy, které nazýváme knihou Thovt a které jsou syntézou 42 knih Thovta, Boha moudrosti, mluví k nám o podstatě Božství, jemuž sloužíme, o člověku a jeho cestách, a o světě a jeho procesu bytí. Udávají nám také věčné zákony, na nichž jsou vybudovány. každé umění, celý vesmír a každá věda. Obsahují daleko více než dnes můžeš tušit. Chci ti ale dáti klíč, abys tuto knihu mohl čísti. Budeš v budoucnu taky mnoho hodin zde prodlévati a čerpati světlo a vědění z těchto obrazů. také ti podruhé řeknu více o tajných zákonech a vzájemných vztazích, které stávají mezi jednotlivými obrazy, dnes ti chci ukázati jen jedno, co se můžeš naučit z této podivuhodné knihy vyčísti. Celý tvůj vývoj, přes veškeré životy, přes bezpočetné věčnosti, věčnosti, které na vlastní otčině duchů strávíš, najdeš zde, neboť z klidu Božství jsi vyšel a tam se také vracíš zpět. Myšlenka jest počátek všech věcí, z myšlenek Božství povstalo vše.

Viz první obraz. Jmenuje se Osiris. představuje nejvyššího Boha, Nekonečného, Věčného, Nevyslovitelného, nikdy zcela pochopitelného. Není to obraz Osirise, ale v symbolech zjevuje jeho podstatu. Vidiš muže v oděvu mága, znajícího věčné zákony, je ovládajícího, mocného. Pozoruj držení rukou, nařizuje v nebesích a uskutečňuje na zemi. Jest pojmem velkého Prabožství, Stvořitele, z Něhož všechno vyšlo a k Němuž se vše vrací, jehož ruka sahá všude, Jehož Oko všechno vidí, který je všemohoucí a všudypřítomný. Jest také velikým Zákonodárcem. Ve své moudrosti určil a dal stvoření ovládající a udržující zákony. Duchové, lidé, živly, přírodní síly, vše živé a vše mrtvé jest Mu podrobno. Před Ním na stole jsou čtyři symboly: hůl, miska, kříž nebo meč a mince. Představují mnohé. Dnes ti jen řeknu, že jsou jen symbolem lidského těla, lidské společnosti. V holi vidiš hlavu z níž vycházejí myšlenky, miska představuje udržující, dýchající prsa, meč, který mění osudy států, poukazuje tě na žaludek, který přetváří přijatou potravu a mince, poukazuje na pohlavní štěstí, z nichž vychází další generace. Ve státním organismu naproti tomu představuje hůl duševně plodící, básníky, umělce, vynálezce. V misce spatřujeme udržující, soudce, učence a sběratele, v meči přetvářející, válečníky, skrze něž život národů přijímá jiné formy, v minci plodící, rodící, nižší národ, který má mnoho dětí a z něhož se ostatní státy doplňují. Osiris jest velké JEDNO, z něhož berou svůj původ nekonečné řady čísel, on sám ale nepochází od nikoho. Z něho jsi ty. Tvůj duch, to nejvnitřnější z tvé osobnosti jest jiskra praohně, kapka z tohoto nekonečného moře: a bylo Jeho Vůlí a blahovlnností, abys musil putovati skrze životy velkou

křivkou dolů a nahoru, až zase zpět k Němu - veliký kruh - had, jenž se kouše do ocasu. Tvůj duch jest tedy božského původu, jest Bůh. Má všechny vlastnosti božství, jako kapka má všechny vlastnosti velkého množství vody, které obmývají zemský okruh, ale tvůj duch spí v tobě - musí a také přijde k vládě. Ne tělo se svými potřebami, ne duše se svými přáními a touhami mají v tobě býti rozhodujícími, ale to Božské v tobě tě vyvine v Boha. Neboť jest mnoho Bohů. Bůh jest jenom jeden, stvořitel a udržovatel, ale jeho děti sdílí jeho přirozenost, podstatu. To jsou ti Vědomí. A tak poslyš: Lidé jsou nesmrtelnými Bohy a Bozi byli smrtelnými lidmi. To jest cíl, k němuž se od dnešního dne máš směřovati. Jdi v pokoji a přijď zítra opět."

2. kapitola - Druhý obraz

Druhého dne promluvil velekněz takto: "V prvním obraze jsi viděl svůj původ a svůj cíl, to čím se máš stát. Otázky: Odkud přicházíme, kam jdeme ti zodpověděl první obraz ve velkých obrysech, v hlavní části. Dnes spatřuješ druhý obraz: Isis, božskou Matku. To Jedno se rozdělilo a vzniklo druhé. K mužskému se připojilo ženské neboli z mužského bylo vyloučeno ženské. Obraz se jmenuje: Kněžka. ukazuje ti, co je prvním krokem na cestě, kterou jsi včera nastoupil. Vidíš královskou ženu seděti na na křesle před oponou, dva klíče v levé, papyrus v pravé ruce. Říká ti: chceš-li vědět, co jest za oponou, chceš-li se naučiti znáti říše, které jsou nyní tvým očím neviditelné a chceš-li v sobě vyvinouti dřímající schopnosti, musíš nejdříve čísti v knihách, především v knize Thovt. Pak až přijde čas, otevru oběma klíči, které držím v ruce, dveře k oběma říším a ty již před svojí smrtí budeš moci vejíti do místa utrpení a trestů a do místa blaženosti a věčné radosti. Naučíš se řídit velkým zákon setí a žnutí, neboť veškeré naše konání jest setí a veškerá naše zažívání jest žnutí. Sám se o tom přesvědčíš, že vše viditelné jest jen výrazem neviditelného a má svůj původ v neviditelném. Tak jako tento chrám povstal nejdříve v tvůrčí fantasii stavitele a pak byl postaven, tak vznikl také vesmír v duchu Stvořitelově, dříve než dechem jeho úst byl učiněn hmotou. Jdi tedy a uč se. Osvoj si obsah svatých knih a dej v sobě místo novým, širokým myšlenkám."

3. kapitola - Třetí obraz

Třetího dne promluvil velekněz o třetím obraze takto: "Obraz, synu, představuje Boha Hora, orla, ducha. Vidíš vyjádřenou podstatu v symbolech Horus jest nazýván synem Osirise a Isis. Tento obraz se jmenuje také Královna. Ona vládne. Vidíš, že má žezlo v ruce a hvězdami ozdobenou korunu na hlavě. U jejích nohou kvete louka v nejbohatší jarní ozdobě. Vládne na zemi, květiny na to poukazují. Vládne také nebeským sférám, orel a hvězdy na jeho hlavě to naznačují. Královna ale, která veškerenstvo ovládá, jest příroda, vše pronikající životní síla, duch. Z myšlenek Prabytosti povstalo veškerenstvo, jako z našich myšlenek slyšitelná slova, viditelné skutky vycházejí. V myšlenkách ale vládne týž duch jako ve slovech a činech.

Tady máš Božský trojúhelník: Osiris - myšlenka, Isis - slovo, Horus - duch.

Z klínu Božství vycházející duch plodí a udržuje život podle věčných zákonů. Jím buď naplněn, a Ním buď v harmonii, Jeho poslouchej, pak ponese tě vzhůru na křídlech orla, k tvému cíli, k dokonalosti. Podívej se na orla na skále vedle královny. Jest nevyplněným příslibem. ještě odpočívá, ale jest připraven, rozepnouti mohutné perutě a s tebou, když se mu svěříš, vznést se vzhůru, k slunci. jeho heslem jest vzhůru, výše a nikoliv vpřed, jak mnozí se domnívají, jejichž "vpřed" znamená fakticky zpět. Neboť vzhůru vyvíjí se veškerenstvo v mohutné, mnohonásobně se vinoucí spirále a vše, co zákonitosti vzhůru se staví na odpor, bude již samou touto skutečností již zničeno. Synu, vesmír sestává ze dvou mohutných proudů, které se dotýkají, kříží se a pojí, aniž by se smísily, aniž by ztratily svou specifickou, aniž by svůj cíl z očí ztratily. Jmenuje se proud duchů a vlna života. Proud duchů tryská ze srdce Božství, jednotlivé jiskry, lidské duchové, klesli dolů do hmoty, ztělesnili se v hmotu, aby nad ní zvítězili a sebe sama bojem vyvíjeli. V říši mrtvých se očišťují od skvrn a vystupují očištěni do říše života. Tam zůstávají, až je to zase stáhne dolů, aby

vtělením do hmoty získávaly nové zkušenosti, větší zralost a překonáváním potíží aby získali nové síly. Tak duchové vystupují a sestupují, ale vždy výše, v božské spirále. Čím dále se dostanou, tím více svítí v lásce, vyzařují teplo, tím více shoří v nich všechno sobecké, až konečně dospěvše nahoru, hořice jasně v lásce, se opět spojí s velkým Pra-ohněm. Duchové sestupující do hmoty nejsou jenom jejím vývojem sami povyšování, ale také vykonávají zušlechťující, zduchovňující vliv na hmotu, s níž přicházejí do styku, a na hmotné obrazy, z nichž dočasně byli vzati. Tyto hmotné obrazy jsou ale výrobky prospektivně jevové formy velké životní vlny, které se rovněž vyvíjejí k vyšším životním formám. Životní vlna rovněž vzniká z klínu Božství, proniká prostor a čas. Z éteru a vzduchu, z vod a jejich srážek, z myriad bezpočetných, neviditelných malých prajednotek tvoří během mnohých, mnohých tisíciletí různé složeniny - říši nerostů a kovů. Zvolna se propracovává život touto těžkou hmotou, vytváří v klínu země krystaly a dává na povrchu kameni zvětrati. Na zvětralém kameni rostou mechy, k nimž se druží kapradí. Stále více kamene zvětrá a stále bohatší svět rostlin se může vyvíjeti. Rovněž se tak vyvíjí zvířecí život od nižších forem vždy k vyšším. Vlna života proniká pak říši rostlin a zvířat, lidí a duchů, tvoříc všude nové formy, stále stoupajíc vzhůru, až se opět vrací do klínu Božství. Tyto dvě spirály, proud duchů a vlna života, běžící souběžně, vždy opět se dotýkající, tvoří evoluci veškerenstva. Existuje ale, synu, kratší, strmější cesta než je tato přirozená, aby bylo dosaženo rychleji vrcholu a to jest cesta zasvěcení. Můžeš vrchol hory dosáhnouti postupně stoupající cestou, můžeš se tam ale vyšplhati také po příkré, úzké, nanejvýš obtížné cestě daleko rychleji. Jsou duchové, kteří jsou puzeni k tomu, aby vstoupili na stezku k zasvěcení. Jsou to vyvolení, kteří chtějí rychleji dospět k cíli, aby pak druhým mohli pomoci vpřed. Mají život bohatší na utrpení, potíže, ale také na poznání a radosti. Prožívají v jednom životě obsah vícero životů. Chtějí ale vpřed i za tuto cenu. To jsou ti, kteří jsou bohy vyvolení. Jsou to tací, kteří by rádi věděli, kteří hledají odpověď na otázky, odkud přicházejí a kam jdou, kteří jsou připraveni, podrobiti se zkouškám a kteří v nich obstojí - jako ty. Dozrávají k tomu rychleji, než ostatní a nalézají již v tomto životě, ale obzvláště po něm svoji blaženost, v poučování, pomáhání, službě, útěše, léčení a lásce. Toto jest tvoje cesta. A nyní jdi a děkuj velikému Bohu."

4. kapitola - Čtvrtý obraz

Čtvrtého dne promluvil velekněz: "Stojiš, synu, dnes před obrazem, který se jmenuje "Farao". Pakliže jsi viděl na prvním obraze Boha rozkazujícího žívlům, pak na čtvrtém obraze vidíš Boha vládnoucího prostřednictvím zákonů tvoření. Zákonů vládnou vesmírem. Zákonům nikdo nemůže uniknouti. Dvě koruny na hlavě Faraonově, obě jeho žezla v jeho rukou, to naznačují, že skrze zákony vládne jak viditelným tak nyní ještě neviditelným světům. Vesmír, který ovládá, jest představován krychlí, kostkou, neboť čtyř - zákon jest základním zákonem tvoření, na čtyř - zákoně se všechno buduje. Božství jest trojjediné: Osiris, Isis a Horus. Věčný prapočátek, který se štěpí, neboli činný, aktivum vydává ze sebe část, pasivum vydané ze sebe neboli trpnou část. Tím vzniká druhé a vztahy mezi oběma jsou třetí, co vzniká jako resultát. Proto jest Božství vždy představováno jako trojúhelník. Když ale toto v duchovních výšinách žijící Božství chce stvořiti vesmír a tisíce slunečními paprsky a myriádami hvězd, pak tento viditelný svět jest - čtvrtý. Přidá-li se k takto se otevírajícímu trojúhelníku čára vzniká čtyřúhelník. Proto jest svět, kosmos, označován čtyřúhelníkem. A vskutku, zdá se tajemný čtyř - zákon všude vládnouti. Jsou čtyři světové strany, sever, jih, východ a západ, ze čtyř elementů sestává vesmír, jsou čtyři roční období, čtyři stupně člověka od kolébky k hrobu: dítě, mladík, muž a stařec. A ty také, synu, sestáváš, když se správně poznáš, ze čtyř částí těla, života, ducha a z JÁ. Máš hmotné tělo, pak pro vidoucího lehce zářící život, pronikající hmotné tělo a ho ozařující. Tyto dva se po smrti oddělují na prajednotky, z nichž povstaly. Smrt jest jenom rozvázání svazků, které udržují pohromadě čtyři části, z nichž sestáváme. Tvé duchovní tělo, třetí část, z velmi jemné látky, mající podobu hmotného těla, opouští při smrti viditelnou schránku JÁ, božskou to jiskrou, tvoji čtvrtou částí a jde říši stínů a smrti do říše světla a života. Tak jest i v tom, co se týká našeho složení, číslice 4 vládnoucí. A nyní nakonec všimni si pozice Faraona. Také v ní nalezeš velkou pravdu symbolicky vyjádřenou "Božství ovládá své stvoření". Všimni si polohy rukou. Nevytvářejí s hlavou trojúhelník? A co nohy? Kříží se přece.

Tvoří čtyřúhelník. Vidiš tedy trojúhelník nad čtyřúhelníkem. A to čteš takto: "Božství vládne vesmíru." Pozoruješ-li vesmír, a chceš poznati něco z podstaty Božství, musíš se napřed naučiti znáti zákony, jimiž Božství světu vládne. Zákony Božství jsou to první, co vstupuje hledajícímu na cestě k Pravdě a nám vstříc. A nyní jdi v pokoji a dej těmto pravdám v sobě dozníti."

5. kapitola - Pátý obraz

Pátého dne promluvil velekněz takto: "Synu, dnes stojíš před obrazem, který nese mé jméno. Jmenuje se Velekněz. Znamená: víru, autoritu, ústní vyučování, šeptané sdělení. Vidiš Velekněze seděti před oponou jako kněžku na druhém obraze. Toto ti říká, že mezi oběma obrazy existuje vnitřní souvislost. A jest tomu tak. Oba poukazují tě na nutnost přijmouti vyučování. Jen dej pozor na rozdíl: kniha v ruce kněžky ti radí sbírat moudrost a poučení z knih. Zde na obraze nevidíš žádnou knihu v rukou učícího, nýbrž pozdvižená ruka velekněze ukazuje nahoru vysvětlujíc a poukazujíc na hořejší světy. Poukazuje tedy na nutnost ústního vyučování a sice na to, kterého se ti v těchto dnech ode mě dostává. Toto vyučování pozůstává nejen ve vysvětlování hlubokých, světu zahrnujících posvátných symbolů, které zde vidíš, nýbrž na sdělování tajných, účinných znalostí které - nazvednou oponu neviditelného světa. Neboť cíl vyučování jest na obou obrazech 2. a 5. - velekněžka a velekněz - týž: říká nám to opona a oba klíče: otevření obou velikých říší za oponou. Otevření, poznání těchto říší jest nařízeno a jest užitečné, poněvadž poznáním velkého Plánu budeš uschopněn vstoupiti do vztahu k vyšším bytostem a účastniti se na vývoji vesmíru. Nyní jsou věci, které nemohou býti v každou dobu a každému sděleny, nýbrž jen v pravou hodinu k tomu připraveným mohou býti sděleny. Taková hodina nastala dnes pro tebe. Řeknu to jenom jedno slovo, naučím tě jen jedno jméno, dám ti jeden klíč, který otevře přístup k neviditelným světům." Velekněz se nachýlil k mladíkovi a zašeptal mu pětislabičné jméno do ucha. "Porozuměl jsi?" "Ano." "Opakuj mi slovo, zašepť mi jej do ucha!" Mladík tak učinil. "Dobře synu, nezapomeň toto slovo, ale nikdy ho lehkomyšlně nevyslovuj, mělo by to pro tebe strašné následky. Jest to počátek věcí, které jsi doposud neznal. Dnes večer a čtyři následující večery musíš po dokončení své večerní meditace, uložit se na lůžko a vysloviti hlasitě slovo, kterému jsem tě naučil. V tomto slově jsou božské síly, přivolá ducha, který přísluší k nad námi stojící úrovni a který ještě z vyšší úrovně jest povolán řídit tvůj vývoj. Během pěti nocí se ti projeví. Buď pamětliv vedoucí směrnicí: vědět, chtít, odvážit se, mlčet. Jest ale ještě další rozdíl nad obrázky. Kněžka nemá žádné žáky. Říká všem: čtěte v knihách a bude vám taky otevřeno. Velekněz má před sebou ale žáky, kteří mu patří, kteří se zdviženými rukama prosí o sdělení. Žáci jsou takoví, kteří se chtějí učit, kteří se posadí k nohám učícího, ale jejich pohnutky jsou různé. Jest zde jen lehce naznačen rozdíl prostřednictvím oblečení mezi černou a bílou magií. Zde se cesta dělí. Žák v bílém jest ten, který to myslí počestně, drží pravici na srdci. Jeho úmysly jsou čisté. Chce kupředu. Pudí ho to k Božství. Chce uctívati, poznávati. Chce získati vhled do božského plánu, aby se stal spolupracovníkem Božím. Zcela jinak je tomu u žáka v černém plášti. Také on se chce učit, chce věděti, moci, ale jeho pohnutky jsou nečisté. Hledá poznání a moc ze sobeckých důvodů. Touha po penězích, smyslové rozkoši naplňují jeho srdce. Chce míti poznání, moc, aby mohl užívat. Na svoje sobectví zajde. Ty ale putuj po cestě světla a lásky a vyhýbej se stezce sobectví a temnoty, a nyní jdi v pokoji a děkuj Božství, které si tě vyvolilo."

Celý den myslel mladík na nastávající večer. Stále v myšlenkách vyslovoval posvátné pětislabičné jméno. Slunce zapadlo. Mladý kněz meditoval na své rohožce. Nedařilo se mu to. Neustále se jeho myšlenky zaobíraly oním tajemným slovem. Konečně byl se svou meditací hotov. Uleh na lůžko. Ležel nahnal. Otvorem okna svítil srpek ubývajícího měsíce. Vědět, chtít, odvážit se. Vyslovil slovo nahlas. Ležel několik okamžiků, vyčkáváje. Náhle přepadla ho velká hrůza, tělesně a duševně ho ochromující děs. Neviděl nic, ale cítil to, něco strašného, pro něj nadpřirozeného, bylo to v jeho blízkosti. Zůstalo to nějaký čas. Pak náhle jako to přišlo, tak to bylo pryč. Mladý kněz zhluboka vydechl, odporoučel se k ochraně Bohů a usnul.

6. kapitola - Šestý obraz

Šestého dne promluvil velekněz takto: "Na šestém obrazu, který se jmenuje krása, láska, vidíš mladíka, stojícího nerozhodně mezi dvěma ženami, má volit. Jest to duch - obraz 3. - který vyvolené staví před volbu. Žena po pravici znamená moudrost, po levici stojící nahá s květinami ve vlasech, smyslnost. Jest ale pozorován, jsme neustále pozorováni. V mracích jest anděl, mířící šípem svého luku na místo vedle nahé ženy. Pakliže se mladík rozhodne pro pomíjející radosti smyslů, bude vyššími mocnostmi bolestivě trestán, aby se vzchopil a obrátil k svému polepšení se. Ty, synu, jsi se rozhodl v den, kdy jsi podstupoval zkoušky pro moudrost, která daruje čistou věčnou radost. Nejsi však ještě na konci svých zkoušek. My jsme tě sice novým zkouškám nepodrobili, ale Božstvím na cestu života nám daný rozmnožovací pud stále ještě je živ. Také existují pro nás nyní neviditelné bytosti, duchové nižšího řádu, které mají svoje potěšení ze smyslových rozkoší lidí, živí se výpary semena a krve a povzbuzují a dráždí smrtelníky tím, že jim vnukají smyslné myšlenky. Proto jest tak důležité získati vládu nad myšlenkami, aby nečisté sklony mohly býti zamítnuty. Síly rozmnožovacího pudu jsou požehnáním, jsou-li správně řízeny. Tyto síly nejsou nám dány k uspokojování prchavých smyslných rozkoší, ale k zplození zdravých dětí, neboť lidstvo musí dále trvati a dále se vyvíjeti. I to je ve vůli Boží. Ale ještě více odpovídá vůli Božství, jsou-li tyto silové esence zpracovávány duchovní prací a koncentrací v mozku a když se těmito snahami jednotlivým členům lidského rodu podaří jíti kupředu, dosáhnouti vyšších stupňů a pak také moci pomáhati druhým. A nyní odejdi v pokoji."

Také tohoto večera vyslovil mladý kněz když ležel na svém lůžku, ono posvátné slovo a čekal. Byla opět jasná měsíční noc. Opět se ho zmocnila silná hrůza. Viděl u vchodu do své místnosti něco státi. Bylo to jako mramorový sloup. Stálo to. On ale nemohl pronést ani slovo a díval se na to. Zmizelo to, náhle a bezhlučně, jako to přišlo.

7. kapitola - Sedmý obraz

Sedmého dne promluvil velekněz takto: "Obrazy povstávají jeden z druhého. Tajemné stezky vedou knihou. Řídí magické systémy, které jsou založeny na číselných vztazích. Dnes můžeš se podívat na něco z cest Osirisových. Ukazuje ti řízení Osirise. Táhne se skrze knihu Thovt od prvního až k devatenáctému obrazu, přeskakuje vždy dva obrazy. Obepíná tedy obrazy 1., 4., 7., 10., 13., 16., 19. Sedm obrazů. První co my smrtelníci z Božství trůnicího na výsostech vnímáme, poznati můžeme jest existence jistých zákonů (obraz 4.). Zákony ale vytvářejí autoritu (obraz 5.), tam kde ale vládne božský zákon a má autoritu, tam vzniká krásné (obraz 6.) a božství může své plány realizovati (obraz 7.). A toto jest Plán Božství pro tebe. Jsi povolán k dokonalosti... To znamená, že nejen to špatné, nízké, v tomto musí odumřít, býti vymýceno a že musíš vyvíjeti ušlechtilé vyšší schopnosti, nýbrž také, že máš získati vhléd do velkého chodu věcí. A teď všimneme si našeho dnešního obrazu blíže. Můžeme z něj mnoho vyčísti, dává nám bohatou látku k přemýšlení. Obraz 7.", velekněz ukázal na něj rukou, "nazývá se "triumfální vůz Osirisův", nebo "realisace velkého Plánu". Vidíš muže, který stojí jeda na voze. Koruna na jeho hlavě, žezlo v jeho ruce upozorňují tě na souvislost s obrazem 4. - Faraó. Na obraze 1. vidíš veškerenstvo tvořícího Boha, obraz 4. ti ukazuje po stvoření odpočívajícího a stvořený svět zákony řídícího Boha a na obraze 7. spatřujeme Boha jedoucího vstříc svému stvoření k chtěné dokonalosti. Hvězdy na baldachýnu vozu ti říkají, že evoluce se účastní také nekonečné hvězdné světy. Vidíš na voze okřídlený kotouč - také naše země jde, jako my a veškerenstvo, vstříc vyšším, zduchovněným formám existence. Fallus na voze ti říká, že plozením lidské pokolení bude vedeno vpřed: tvar, do něhož se duchové budou vtělovati, bude vždy dokonalejší. Všimni si také žezla v rukou Faraona. Ve věčnosti jest Bohem ve svém tvoření, říká nám trojúhelník, ve čtyřúhelníku, který je obepnut kruhem. Věčný tedy neodpustí dílo svých rukou. Věčný jest věrný. Nauč se odpočívati v tomto poznání. Černá a bílá sfinga, které táhnou vůz, jsou však zlé a dobré mocnosti, které obě sloužíce Božství, musí přispívati k realizaci "velkého Plánu". Sfinx jest záhadná bytost. Je nám někdy nepochopitelná, jak určitými událostmi mohou býti plány

Božství podporovány. Tady se ale nesmíme ani vzrušovati ani zlobiti, nýbrž důvěřivě spočívati. Velkému mocnému vládci bylo by snadným zničití zlé mocnosti, ale neudělá to, potřebuje je k výchově svých bohů, svých dětí. Musí se naučiti znáti zlé, aby se definitivně od něho odvrátili, musí se vycvičiti v boji se zlem a získati sílu. Táhne-li černá sfinx silněji vůz, musí také bílá sfinx zrychlití svůj krok. Všechno slouží velkému Plánu. Neboť od Božství pochází vše, jím je vše udržováno a k Němu je všechno vedeno. A nyní jdi a spočívej v tomto poznání."

Také tento večer vyslovil mladý kněz posvátné slovo. Pociťoval jen nepatrnou bázeň. Po několika okamžicích zjevil se mrak. Rozdělil se - a veliký muž v šedém oděvu stál blízko dveří. Skrze jeho šat zářilo tlumené světlo. Mladý kněz ani tentokráte nemohl ani slovo vysloviti.

8. kapitola - Osmý obraz

Osmého dne promluvil velekněz takto: "Pravda a spravedlnost, váhy, jmenuje se obraz, který dnes budeme pozorovati. Tak jako obraz 7. souvisí s obrazem 4. a obrazem 1., tak související obraz 8. s obrazem 5. a obrazem 2. Na 2. a 5. obraze dostává se ti příslibu, že ti bude zjeveno, co je za oponou. Obraz 8. ti nyní ukazuje podstatu toho, co je za oponou, Pravdu. Nesmíš se učiti poznávati odporující si systémy filosofů. Nesmíš se nikdy skloniti před naukou kněží toho neb onoho chrámu, musíš, když jsi byl zvážen a nebyl shledán příliš lehkým, poznati to, co skutečně jest. Jsi nyní na cestě Isis, která se táhne skrze knihu Thovt přes obrazy 2., 5., 8., 11., 14., 17. a 20. Písemné a ústní vyučování tě povedou k poznání Pravdy a k patření, jak řídí veliký zákon o setí a sklizni, o tónu a ozvěně, o činu a odplatě. Podívej se na obraz 8. Vládnoucí na svém trůnu sedící, žena drží se zavázanýma očima meč a váhy v rukou. Sezení naznačuje klid a bezvášnivost. Zavázané oči nám říkají, že vážící a trestající moc nebere žádné zřetele na osobu, že je nestranná. Nedá se ovlivniti ani podplatiti krásou, vysokým původem ani bohatstvím. Trestá spravedlivě. Váží spravedlivě. Zeptáš-li se ale: jak mám vědět, že to viděné a poznané jest také skutečně Pravdou, na to ti dá odpověď nejbližší obraz cesty Isidy, třetí nejbližší v řadě, Odvaha a magické síly. To ti budiž zkušebním kamenem, zda jsi skutečně poznal pravdu, neboť pak budeš míti odvahu. Pravda plodí odvahu. Budeš míti nejdříve odvahu zíratí vstříc smrti, ne odvahu statečného, který stiskne zuby a se silou vůle jde vstříc smrti, nýbrž odvahu moudrého, který ví, že smrt jest často se opakujícím přirozeným pochodem, že jest jen přechodem a ne koncem. Budeš míti odvahu nejen vůči smrti, ale také proti utrpení a lidem. Budeš moci snášeti utrpení odevzdaně, nahlížeje na jeho pomíjejivost a bude-li to zapotřebí, prohlásíš lidem pravdu, neboť nebudeš se jich báti. Pravda tě osvobodí od každého strachu, neboť nemáš se vlastně čeho strachovati: všechno, utrpení a radosti tě přivede blíže k cíli - k dokonalosti. To je první znak pravdy. Druhý jest: objevíš v sobě síly a uvidíš, jak se vyvíjejí, síly, které jsi dříve neznal. Jako hvězdy ve vznešeném klidu plynou prostorem po svých drahách, tak budeš v souhlase s vesmírnou harmonií je v sobě slyšeti zaznívati a pro tvé určení dozrávati. Tvůj mír bude veliký, neboť budeš ve všem spatřovati božskou spravedlnost. Nebudeš se zlobit na utrpení a nespravedlnost, neboť budeš viděti přes více než jeden život. Budeš viděti příčinu a účinek věcí, které dnes zažíváš, v daleko vzdálené minulosti a v daleko vzdálené budoucnosti. Budeš moci sledovati neviditelná vlákna osudu od člověka, od života k životu. Tvůj mír bude neotřesitelný a tvá štěstí nezkalená. Jdi a děkuj Božství!"

Mladý kněz očekával s netrpělivostí večera. Již se nebál. Pochopil, že obyvatel vyšších světů ho chtěl postupně zvyknouti na to, aby snesl jeho přítomnost, jeho pohled. Ulehl. Měsíc svítil. Vyslovil hlasitě slovo. Čekal. Hudba nikdy neslyšené, nikdy netušené líbeznosti... Mrak. Rozplývá se. Zářící postava v podivně zářícím bílém oděvu. Vážný, úctyhodný muž" "Jsem duch, který tě vede od zrození ke hrobu, od života k životu." Vyslovil to, ale mladý kněz neslyšel žádného hlasu. Vnímál slova ve svém nitru. Bylo nemožné se na něco ptáti. Chtěl, ale nemohl. "Zítřka budeš moci promluvit." Duch zmizel.

9. kapitola - Devátý obraz

Devátého dne promluvil velekněz takto: "Vstoupíme dnes na cestu Boha Horus-e, která probíhá přes obrazy 3., 6., 9., 12., 15., 18., 21. knihou Thovt. Jest to cesta utrpení, která ale vede k velikým výšinám. Pozoruj obraz 9., třetí obraz cesty Horovy. Muž, kterého vidíš na obraze, jmenuje se poutník. Má ti říci čtyři věci: putuje pouští, na hlavě má kapuci, má v jedné ruce hůl, v druhé lampu. Nejdříve: putuje pouští. Poznal bezcennost věcí tohoto života a touží po tom, aby získal vlastnosti, schopnosti, které zůstávají věčné. Cítí se zde cizincem, poněvadž ví o říších světla a života. Není zde doma, putuje domů. Také ty, synu, nejsi doma v této zemi, na naší zemi. Tvůj duh má svoji vlast v říši života, odkud jsi přišel a kam se vracíš po každém ztělesnění v rodě lidí na zemi. Náš duch to často pociťuje, že zde putuje jako v poušti a touží býti tam, kde není žádných pout těla, kde nejsou žádná pokušení prostřednictvím tužeb, žádná omezení prostorem a časem. Proto jest člověk, ve kterém vládne duch, poutníkem v tomto životě. Za druhé kapuce. Také ta má hluboký smysl. Kapuce nedovoluje se dívat ani dozadu ani stranou. Tak také muž, který si je vědom svého poslání. Nemyslí zpět na svůj dřívější život, na tradici svého rodu, nedívá se na tu či ono zábavu, potěšení, které by mu zde mohlo býti poskytnuto a které by ho mohlo zdržeti ve vývoji, dívá se vpřed, vzhůru. Ony světlem prosycené výšiny táhnou ho mohutně vzhůru, chce se státí tím, k čemu byl vyvolen, bojuje o požehnání, aby ho mohl předati druhým. Za třetí hůl. Značí obsah svatých písmen. Čemu se poutník v knihách naučil, o to se opírá. zázračná moudrost, která mu z nich vyzářila, nepopřetelná logika jejího vybudování ho neustále pozvedají. A on potřebuje oporu, neboť ačkoliv poutník, jest přece jen z různých částí složeným člověkem. Není v něm slyšeti jenom hlas ducha - jsou tedy také zvířecí potřeby těla které jemnější požadavky duše často přehluší. Nemluvě vůbec o tom, co z venčí k němu může přijíti. Tu může ve svých rozhodnutích zakolísati a potřebuje hole, aby zůstal pevný. Pomáhá mu vzpomínka na velkou evoluci věcí, aby jisté myšlenky, pokušení a starosti viděl ve věčném světle a tím překonal opačné proudy. Myšlenka, že jeho hůl se po skončeném putování promění v královské žezlo, vlévá poutníku podivuhodnou sílu, drží ho zpříma. Nakonec, za čtvrté, lampu. Ta, uzavřená, jemu svěřená světlo, vyššími bytostmi mu dané poznání, osvětluje stezku poutníka, ukazuje kamení, díry, také hady na své cestě a může se jim vyhnouti. Lampa neosvětluje celou cestu, osvětluje jen její část. Kdyby měl poutník prohlédnouti celou cestu, tak by mu asi při pohledu na všechny těžkosti a zkoušky odvaha klesla. Proto jest mu cesta jen krok za krokem ukázána. Každý den má své břímě. A nyní odejdi v pokoji, synu a nech to, co jsi slyšel, v sobě dozrít."

Vážně a do sebe obrácen šel mladý kněz do svého pokojíku. Byl bouřlivý večer. veškerá mračna honila se přes měsíc a vysoké palmy zahrady ohýbaly se pod silou větrů, který v jejich větvích hvízdal. Mladý kněz ulehl a zkoncentroval se. Chtěl se ptáti na mnoho věcí. Vyslovil svaté slovo. Netrvalo dlouho, zazněl opět líbezný zpěv, prosto se naplnil jemnou vůní. Mrak pronikl dveřmi a rozdělil se a objevil se vůdce, vůdce v dlouhém hávu prozářeném vnitřním světlem. Vyzařoval výsost a jeho přítomnost budila uctivou bázeň. Přiblížil se k mladému knězi. Ten si vzpomněl, že se chtěl na mnohé věci vůdce dotazovati, ale nemohl, paměť mu selhala, všechno zapomněl. Mohl jen pociťovati blízkost vznešeného obyvatele vyššího světa. A slyšel opět hlas ve svém nitru: "Zítřka bude den, kdy přejdeš od vědění k zírání. Zavedu tě zítřka do světů stínů a věčného světla, do světů pravého bytí." Mladý kněz chtěl položit otázku, nemohl si ale na nic vzpomenouti, všechno jakoby bylo smazáno. Tu ucítil, jak mu byla na jazyk položena otázka: "Když jsme byl již v dřívějším životě na zemi a mezi tímto životem jsem dlel v oněch neviditelných světech, proč si na to nevzpomínám?" "Poněvadž mezi různými říšemi jsou hranice, na nichž spočívají závoje, které se položí na vědomí smrtelníků při přechodu z jedné úrovně do druhé. Je to tak, jako bychom z jednoho proudu pili zapomnutí, nicméně naučíš se pozvednouti závoj a v jedné říši si vzpomenouti na to, co jsi v druhé viděl a zažil." Mladý kněz chtěl se ptáti dále, ale nevěděl nic. Nic ho nenapadlo. Nebylo mu dáno, co by se mohl ptáti. Vůdce zmizel.

Třetí kniha: Zasněcování

10. kapitola - Desátý obraz

Desátého dne promluvil velekněz takto: "Obraz, před nímž dnes stojíš, se jmenuje kolo života. Představuje velký obrat všech věcí. Kdo dnes žije, zítra jest mrtev, kdo dnes zemře, zítra bude živ. Kdo je dnes bohat, zítra bude chudý, kdo je dnes chudý, zítra bude bohatý. Všechno žije, točí se, zvedá se a klesá. Vidiš plápolající stuhy na kole? Poukazují na rasantní rychlost, s kterou se kolo života stoletími a věčnostmi otáčí. Tisíc let jest jako jeden den. Sfinga, která klidně a záhadně nad kolem života v mracích trůní, nám říká, že ve vyšších světech nás nyní ještě záhadné bytosti pozorují a naše osudy řídí. Tajemná znamení na samém kole naznačují, že v našem životě jest mnohé, co dnes ještě nemůžeme pochopiti. Vysvětlení ale na nás čeká, dosáhneme-li síly a zralosti. Pak budeme moci s plným vědomím a s plnou vzpomínkou navštívit ony světy, v nichž nyní během doby od smrti k novému zrození prodléváme odpočívající a působice, klidíce a požívající nebo sníce a trpíce - ale poněvadž nyní jsme ještě v našem nevyvinutém stavu, nemůžeme si na to, co jsme zažívali a viděli vzpomenouti. Podívej se na Sfingu. Zjevuje nám bytí těch, kteří řídí kolo života. Ukazuje nám také vlastnosti, které máme v sobě pěstovat. Sestává jako my ze čtyř částí. 4 části, které na nás volají: chtítí, odvážití se, věděti, mlčeti. Věděti chtítí a moci, odvážití se a mlčeti jest to Božské v podstatě člověka. Věděti a chtítí, chopiti se a mlčky se výše snažiti to jest rys, který i bohům je společný, který cvičením stal se jejich přirozeností. Lidská hlava sfingy nám říká: věděti. Vůdci osudů národů a jednotlivců vědí, to jest jejich cílem. Také my chceme věděti. Ze dvou pramenů čerpáme my lidé své vědění. Za prvé z knih a z ústního vyučování těch, kteří jsou dále než my a za druhé jsou hlasy, které k nám zaznívají z jiného světa, buď myšlenky, nápady, přicházející nám při meditaci nebo přímá sdělení našich vůdců. Zvířecí tělo sfingy nám říká? Práce, tvoření, moc, síla. Síla ale jest tam, kde jest vůle. Naše vůle jest pramen naší síly, nejsilnější část naší osobnosti. Zvířecí tělo sfingy nám tedy říká: vůle a síla. Vůdcové lidstva mají nejen vhled a moudrost, ale vůli a sílu vésti lidstvo k nejvyšším výšinám. Realisují to, co chtějí. Působí bez ustání. A také co chtějí. Působí bez ustání. A také my jsme jimi povoláni, abychom chtěli v sobě a realizovali to nejvyšší, nejkrásnější a nejlíbeznější. Pracky lva nám říkají: chopit se, odvážit se a držet. Vůdcové mohou zasáhnouti, když je to zapotřebí. My ale musíme, když jsme poznali nutnost nějakého kroku a chtěli jsme ho, my musíme se odvážit ho provést. Orlí křídla jsou symbolem pro vzletnutí duchů vzhůru. Boží a lidé na cestě zbožštění plynou v blaženém ráji k zduchovněným výšinám, chtějíce dobré a mlčíce o učiněných zkušenostech a spatřené kráse. Pak vidiš dvě postavy na kole. Vlevo dobrý Bůh, Hermanubis - psí hlava naznačuje věrnost, a vpravo Typhon, zlý bůh, okřídlený had. Hermanubis jede na kole nahoru a Typhon dolů. V postavení těchto obou bohů, kteří znamenají dobro a zlo, spočívá nejvyšší pravidlo moudrosti života. Dobro vede vždy vzhůru k dokonalosti, zlo dolů, k vnitřnímu a vnějšímu zániku, ke konečnému zničení. Není to hned patrné. Čas, kdy se to stane všechno viditelným, přichází často teprve později, po skonání člověka. Ale zjevení, toho čím jsme, jest neodvratitelné. Proto, ó poutníku, na cestě k světlému světu, miluj, hledej a cvič se v dobrém a nenávid', vyhybej se a zanech zla. Vyšiješ si dobrem zlatá vlákna do hávu, který jednou budeš nositi. Nedej se oklamati uspokojením, které ti zlo pro okamžik skýtá. Hanba a čest budou zjevné. A nyní jdi a přijď dnes večer po západu slunce do svatyně: Hodina tvého zasvěcení se blíží."

Mladý kněz strávil den na modlitbách a postem. Prosil o moudrost, aby vždy zvolil správně, o sílu, aby konal vždy dobré a zlého se vyvaroval. Klečel dlouho modle se na kolenou před nejvyšším Bohem, o jehož existenci a podstatě něco věděl a jiné pln bázně tušil. Klečel ponořen v meditaci ve svaté pozici, zpřímá, s rukama na kolenou. Pak slunce se schýlilo k západu a zabarvilo na nějakou dobu písek pouště purpurem a zlatem. Když nastal večer, opustil mladý kněz zahradu. Palmy čnely do nekonečné temnoty. Voda rybníků se sotva leskla. Všude stíny a tajemství. Ve svatyni ho přijal velekněz. Mladíku se zdálo, jakoby vedle něho stál lehký sloup mraku. Mohl to být klam? Mlčky vedl velekněz mladíka vysokými halami. Obrovské sloupy, jejichž hlavice představovaly posvátný symbol lotosu, nesly trámů, které se ztrácelo v temnu nahoře. V malé klenuté svatyni za oltářem stálo odpočívadlo. "Ulehni!" Mlčky ulehl mladý kněz na lůžko. Velekněz zdvihl pravici. "Spi!"

Mladíku zmizeli smysly. Neztratil zcela vědomí, ale měl závratě. Byl to nový stav, nebděl, ale také nespál. Viděl mraky a jemné, jemné jako závojovité postavy kolem sebe. Viděl také velekněze a vedle něho klidně, důstojně a zářícího svého vůdce. Pocit závratě byl silnější. Viděl slova vůdcova. "Kolo života se otáčí." Viděl tato slova spíše než je slyšel. Otáčky byly čím dále tím rychlejší. A náhle měl pocit, jakoby se v něm něco rozpoltilo. Část zůstala ležet na odpočívadle, a to co dýchalo, a část plynula nad hlavou, která spočívala na lůžku, bylo to, co myslo, ale viděl, slyšel a cítil - všude - bylo to velice zvláštní, bylo to jakoby byl zcela zrakem, sluchem, pocitem. Musil také s údivem konstatovati, že to, co bylo na lůžku, nebyl on, nýbrž jen něco, co v tom vězelo. Také se divil, že vidí nitro druhého, zdálo se mu, jakoby viděl skrz, skrz velekněze a jeho vůdce. Tento se k němu přiblížil, vznesl se k němu. Velekněz položil svůj plášť přes bez života ležící tělo mladého kněze. Nato se tomuto zdálo jakoby ho jeho vůdce uchopil a jakoby se s ním vznášel vzhůru. K jeho údivu netvořila klenba svatyně žádnou překážku. Pronikal kameny jako pták mraky. Bylo mu to nové. Tu spatřil promluvit svého vůdce: "Tvé tělo zůstane ve svatyni pod pláštěm veleknězovým, aby se ho nemohl zmocnit žádný nečistý duch. Neboť je mnoho duchů, kteří bloudí kolem a hledají nějaké tělo. Lpí na životě a netouží nahoru do oblasti míru a světla. Často vstoupí tito trýznění do těl zvířat nebo lidí, kteří jsou pevnostmi s rozbořenými zdmi, které ztratily vypětím nebo nemocí svoji sílu odporu a sebeovládání." Vznášeli se do výše. Město leželo hluboko pod nimi. Svatý proud se leskl jako stříbrný pás. Mladý kněz vzpomínal na svoji tichou komůrku v chrámové zahradě, táhlo ho to silou dolů, a pospíšil by ve směru svého domku, kdyby ho jeho vůdce nezadržel. "Musíš zde ještě více než ve viditelném světě ovládati své myšlenky a svou vůli. Neboť myšlenky jsou obrazy, které plodíme, a naše vůle jest hnací síla, která nás žene vpřed. Ohlédni se." Mladý kněz tak učinil a spatřil nekonečnou armádu mlhavých obrazů, šilících se tvarem a barvou, která ho následovala a připadal si jako kometa, která za sebou táhne ocas. "Vidíš, jak moudří byli tvoji učitelé, když tě učili, abys dával pozor na tvoje myšlenky, vycházející z tvého mozku, sledují svého původce a otce." "Kdo jsou ale oni jednotlivci, kteří nad námi a vedle nás se v dálce vznášejí?" "To jsou duchové" řekl vůdce. "Jak mohu zde vědět, mám-li před sebou ducha nebo myšlenku?" "Oslov zjev. Je-li to duch, tak ti odpoví, neboť to jest osobnost. Je-li to ale myšlenkový útvar, nedostaneš žádnou odpověď, neboť nemá žádného ducha, nýbrž pouze jakýsi druh rostlinného života a může tak následovati svého výrobce. A nyní, nechťel bys viděti dům svých rodičů?" "Ano." "Tak budiž! Chtěj to!" Mladý kněz upřel svoji vůli na dům svých rodičů a s rychlostí blesku byl před ním. Chtěl dovnitř a dostal se bez jakýchkoliv potíží skrze zeď do ložnice. Viděl své rodiče spáti, ale jejich těla zdála se mu prázdná. "Nejsou zde", poučil ho vůdce, "jsou jinde, v říši snů. Jen schránka odpočívá a žije na lůžku. Pojd', chtějme výš." Neseni svoji vůli, vznesly se mladý kněz a jeho vůdce opět vzhůru. "Vidíš, jest to vůle, námi zde pohybuje a nás nese. Tvoji učitelé dělali dobře, že ti uložili cvičení posilující vůli, neboť duchové bez vůle bloudí v kruhu pár kolem země, aniž by měli sílu, dostat se do vyšších vrstev. My ale můžeme nahoru. Pojd'!" Letěli. Po jejich pravici rostl měsíc s rasantní rychlostí. Mladý kněz rozeznával se zájmem zvláštní obrovské hornaté krátery na velikém, sluncem jasně ozářeném kotouči. "Mrtvé těleso", řekl vůdce, "byl vyražen ze země, tam kde nyní je středozemní moře. Nezdržuj se, máme ještě před sebou dlouhou cestu." Hvězda, zářící jako smaragd, rostla rychle před nimi, obklopovali ji matně prosvícené páry, zelenavé mlhavé, proletěli tak blízko kolem ní, že mladý kněz mohl na ní rozeznávati kontinenty, moře, jezera a hory. "Čím to je, že vidím jenom hvězdy, ale ne jejich obyvatelé?" ptal se mladý kněz. "Nemůžeš překročiti okruh par jiné planety, to bude jednou také. Také nebyla vzata z tvých očí jistá páska. Brzy ale spadne." Letěli dále. Nechali jako smaragd zářící hvězdu brzy za sebou. Obrovská koule modře zářící koule letěla jim nyní v cestě, kolem které kroužily čtyři menší, růžově, žlutě, zeleně a červeně svítící měsíce. Krása barev byla přemáhající a mladý kněz chtěl se k tomuto nádhernému světu přiblížiti, ale jeho vůdce to nepřipustil. "Výše vzhůru" řekl mu "podívej se!" Tu zdálo se mladému knězi jako by mu spadla páska z očí a viděl nesčetné duchy, kteří nad nimi, vedle a za nimi se rovněž vznášeli vzhůru. Leskli se a zářili v nejrůznějších barvách, většině z nich ale zářila bílým světlem, které časem probleskovalo. všichni letěli společně k slunci, které se stávalo rychle větší a mohutnější. Zdálo se jakoby ho obklopovalo moře světla a radost a jásání chvěla se kolem nich. "Co to je za shromáždění, kam spěchají tito nádherní duchové", ptal se mladý kněz. "Jsou to očištění, zralí

duchové, kteří se zde shromažďují k blažené radosti a svaté chvále." Ve středu nekonečné plochy zářilo pro mladého kněze nesnesitelné světlo. Zdálo se mu, jako by tam všichni duchové spěchali. "Kdo jest to, kolem něhož se všichni tito skvělí duchové shromažďují?" ptal se. "Jest to Vysoký, který řídí osudy slunce a jeho planet a bdí nad jejich vývojem." "Nebyl by to tedy trůn Nejvyššího, Nevyslovitelného?" "Ne, od něho jsme daleko, daleko vzdáleni." "Zdali pak..." "Neptej se, hled', slyš." V nekonečných zástupech blížili se blažení duchové ke světlu. Zář, kterou vyzařovali, spojovala se s jejich harmonickým zpěvem chvály k nevypověditelné nádheře. Také mladý kněz nemohl zůstatí tiše. Blažená radost všech strhla i jeho a on také chválil nejvyššího Boha, jehož služebníci jsou tak skvělí. Tu řekl jeho vůdce: "Zde chválí Neophyt Boha, zde nikdo nepronáší urážek, zde nikdo nepřipravuje utrpení." Mladý kněz chtěl se přiblížit k světlu, ale jeho vůdce mu to nedovolil. "nemohl bys ho ještě snést" řekl a chopil ho. Letěli rychlostí blesku nekonečnými prostory opět k zemi. Mladý kněz cítil, jakoby se kolem jeho očí položila páska. "Proč?", ptal se. "Dnes nesmíš vidět mnoho strašného a smutného. Později toho dosti poznáš." Mladý kněz přišel k sobě, bylo mu jakoby se prudce vrátil do těla, které zůstalo ležeti klidně pod pláštěm velekněze. Procítl. Nesnil. zažil něco velikého, podivuhodného, co nikdy nemělo vymizeti z jeho paměti.

11. kapitola - Jedenáctý obraz

Jedenáctého dne promluvil velekněz takto: "Dnes stojíš před posledním obrazem levé řady. Jmenuje se odvaha, magické síly. Když jsi přišel až sem ve svém vývoji, vyvinuly se v tobě jistě tobě dříve neznámé síly, kterým říkáme magické. Tyto síly budeš v budoucnu znáti, ovládati a používat. Jak vidíš na obraze uskutečníš na jiné úrovni setkání se strašnými bytostmi. Ty je ale zkrátíš, účinek dobra, světla, který budeš vyzařovat bude silnější než vliv nízkých, temných nenáviděných hnutí. A budou překonány tobě samému snad nevědomou mocí tvé osobnosti, ulehnu k tvým nohám a budou ti lízat ruku. Tvoji nepřátele nebudou moci na tebe, až snad jednou, kdy přijde hodina, ve které se musíš obětovati z lásky k nim, k nepřátelům, abys jim pomohl. Pak jest možné, že podle úradku vyšších mocností jim budeš vydán, a pak zlí provedou nevědomky plán nebes. Obraz 11. jest čtvrtým obrazem Isidiny cesty. Když jsi sebral z knih vědění (obrázek 2.) a dosáhl jsi zralosti, aby se to mohlo dostati ústního vyučování (5.), poznal jsi Pravdu (obr. 8) a vyvinul v sobě magické síly (obr. 11). Víš že viditelný svět jest jen pomíjející zdání a že jen neviditelné jest věčné. Tímto poznáním jsi získal odvahu a určitými cvičeními magické síly. Nebudou ti škoditi ani plamen věčného ohně ani nenávist a zloba. Růžový věneček, jímž vidíš ozdobena mladá děvčata, lidské duše, jest tvou ochranou. Tvá zbroj pramen tvé moci. Tento růžový věnec jest svazkem čistých, který všechny obepíná, jejichž úmysly jsou čisté, upřímné, nesobecké a kteří jsou ve spojení s Velkým Centrem. Jsou jen jednotlivé růže, ale jejich síla pozůstává s jejich spojení, v jejich jednotě. Světla vyzařování jednotlivců vzhůru usilujících mají mnohočetný účinek, zaznívají-li s jinými souhlasně laděnými a činí toho, kdo je vysílá nejen nezranitelného, obklopují ho také zároveň neproniknutelnou strunou, ve které ho nemůže zastihnouti žádný šíp nenávisti naplněných mocností. Ano, zloba a nenávist se promění pod vlivem jeho podstaty v pokorné podrobení se. Vidíš. Lev líže ruku panny. Tak dobrý, čistý bude kráčet davem svých nepřátel a žádná ruka se nebude moci proti němu pozdvihnouti. Jim nepochopitelné kouzlo bude je držeti v zajetí. To jest síla vyšších vyzařování. Vidíš ale na obraze 11. ještě něco, synu. Věncem opásaná panna, které lev líže ruku, má na hlavě týž klobouk, jehož okraje tvoří ležící písmeno S, znamení božské rovnováhy jako u mága na obr. 1. Božské se v poutníku prolomilo S týmž vznešeným klíčem, s nímž Božství volá světy do života", velekněz ukázal na obr. 1., "vládne (obr. 4.) a k dokonalosti vede (obr. 7.). Jedná a ovládá svoje okolí ten, který dosáhl již jistého stupně podobnosti k Bohu. Takovýto člověk odzbrojuje a podrobuje si své nepřátele klidem a dobrotou, kterou vyzařuje. Naučil se z knih (obr. 2.), seděl u nohou Mistra (obr. 5.), poznal Pravdu a byl zvážen (obr. 8.). Má odvahu a určité síly v sobě vyvinul (obr. 11.). Je zralý, zasvěcený, aby byl uveden do neviditelných světů a stupeň po stupni, od světla ke Světlu aby krácel. Pokoj buď s tebou!"

Večer šel mladý kněz do svatyně. Opět ležel pod pláštěm velekněze a jako předcházejícího večera

zdálo se mu, jakoby se nacházel na nějakém kole, které se točilo nesmírnou rychlostí a náhle jako trhnutím cítil se vyhozen ze svého těla a opět viděl svoji schránku bez pohnutí, ale nikoliv bez života odpočívati pod pláštěm velekněze. Jeho vůdce byl jako vždy vedle něho. Slyšel ho mluvit: "Dnes se jde do hlubin, do propastí věčného ohně, kde se hvězdné věnce uzavírají ve věnec. Získáš vzhled do řízení životních sil." Vůdce se dotkl určitým způsobem na jednom místě hlavy mladého kněze a hned tento viděl okolní svět v docela jiném světle. Materiální věci, země, domy, hory zdály se mu závojitě, jakoby z mlhy utkány, především ale viděl silné modravé světlo, které je obklopovalo, obtékalo. "To je životní síla", řekl vůdce. Mladému knězi se zdálo, jakoby plaval v moři světla, zářícího, chvějícího se, živoucího světla. Všechno bylo světlo, obmývalo zemi. Světlo prýštilo ze stromů a květů z polních rostlin. Světlo žhnulo lehce z krystalů a drahokamů v lůně země a světlo obklopovalo a naplňovalo také také více nebo méně silně vše žijící. Mladík v obdivu zíral na tento nový, dosud netušený svět. Všiml si brzy jistého rytmu ve světelném moři, vibrace, která se zdála vycházeti z velmi vzdáleného centra. TO jsou vlny života, pomyslel si. A kam přišla vlna života, zářili krystaly silněji, voněly květiny sladčeji, dozrávaly plody a lidé se měli rádi. V duchu se modle k všemu udržujícímu, tvořícímu Božství, mladý kněz zíral do moře světla. "To je život", řekl si. "Ano, to jest životní síla", odpověděl vůdce, "která vše vyplňuje a vše uvádí v pohyb. Její plnost nese v životě a její selhání nás z něj vyvádí. Všude vládne posvátný rytmus. Silní lidé hýří životem a mohou ze svého přebytku vydávati, aby posílili slabé, rány hojili, nervy zklidňovali, rostliny k rychlejšímu růstu přiváděli. Slabé osobnosti naproti tomu mohou, jak výš, rytmickým hlubokých dýcháním a silou své vůle čerpati z nekonečného bohatství životní síly, která nás obklopuje, kolik chtějí, mohou se posílit a až k přebytku naplniti. To jest tajemství mnoha vyléčení v chrámech. Vědoucí silní duchové lidští se podobají zářícím hvězdám, které znějí ve stejném tónu a v téže rytmu vysílají své světelné vlny. Mají neustálou, neviditelnou souvislost mezi sebou, poněvadž jsou stejní a chtějí stejné. V síle těchto svatých růžových řetězů klesneme do propastí věčného ohně. Pojd'!" Mladému knězi se zdálo, jakoby se stal malým a se svým vůdcem padal do nekonečna, nicméně měl dojem jakoby byl obklopen růžemi vonícími mlhou. "Věnce růží", pomyslel si, "věnce hvězd." Proletěli světy duchů a duší. Myšlenkové útvary a mrtvoly duchů letěly kolem nich, ale v rasantní rychlosti mohli sotva co rozeznati. Mladý kněz podíval se na svého vůdce. Tento promluvil: "Podruhé se vše naučíš znáti. Dnes se jde do propasti věčného ohně, do oblasti hořících tužeb..." Hluběji hlouběji. A náhle zazářil červený žár kolem nich, chladná vůně růží je však neopouštěla. "Toto jest místo utrpení a kleteb, místo ještě nezlomeného vzdoru a neutišených chťičů. Můžeš zde beze škody prodlévati, poněvadž v tvé duši žádné podobné struny nemohou spoluzníti. Proto jsi musil v přípravných létech pročistiti své duchovní tělo, než jsi byl připuštěn k zasvěcování. Zde, v tomto strašlivém místě, mohou sestoupiti dolů jen čisti bez nebezpečí, neboť v kom se ony chťiče ještě hýbají, ten by nezadržitelně zde musil zůstat. každý lidský duch musí po skonu své pozemské schránky skrze tyto oblasti. Čisti, očištění projdou jimi jako ve stavu snu, aniž by cokoliv ošklivého nebo strašlivého spatřili, co my dnes musíme zde viděti. Ale ti, v nichž ještě ony vášně, hříchy a vilnosti žijí, jsou nesmiřitelně zde zadrženi, jako železné piliny magnetem. Snad ještě zcela neodumřelý sklon nebo chťič ožije pod vlivem okolí znova. Doposud žhavé uhlí je zaníceno v jasný žár jistými duchy, kteří na tom mají odpornou rozkoš. Zde musí duchové prodlévati, prodlévati a trpěti, dokud se nepřesvědčili, že chťiče k ničemu nevedou, dokud nezískají ošklivost pro ony sklony a dokud v nich tyto chťiče neodumřou. Všimni si trpících, očišťujících se. Vidiš zde před sebou velké množství takových, kteří Božstvím jim daný pohlavní pud k rozmnožování lidského rodu - zneužili. Lidé mají plodit děti, aby umožnili velikou evoluci duchů, kteří pomocí plození stoupají od znovuvtělení ke znovuvtělení, od stupně ke stupni. Plození je posvátné. Oni lidé však nesloužili duchům žiznicím po znovuvtělení, nýbrž tento vznešený pud zneužili, znesvětili ho v rozkoších jejich zkažené fantazie a proto se proti nim v nebesích nahromadil hněv. Všimni si mlhy, která je obklopuje, v ní jsou formy, postavy, části těla - jejich myšlenky na zemi, které z nich vyšly a které je jako jejich původce doprovázejí. A skrze tuto mlhu, skrze množství lidské duchy následujících myšlenkových útvarů vyrážejí duchové, kteří nikdy nebyli lidmi. Plni zloby a neřeště ovlivňují lidské duchy, aby se oddávali necudným myšlenkám a hnutím, které sice jim, zlým duchům, skýtají jistou rozkoš, které ale těm trpícím nepřinášejí nikdy uspokojení. Po chťiči následuje rozmrzelost,

zklamání. Mohou svými duchovními těly jen toužiti, ale k realizaci uspokojení rozkoše jim chybí hrubohmotné tělo. Čas od času je potká útěcha z vyšších sfér, když někdo, kdo jim byl blízký myslí na ně s láskou, požehnáním a modlitbou. Pak zmlkne na nějakou dobu to zvířecí v nich a učiní místo ušlechtilějším hnutím. Brzo však ale procitne znovu chtíč po rozkoších těla a stupňuje se do nekonečna, aniž by došel k uspokojení. A tato strašná muka z neuspokojení to jsou, které nakonec plápolající vášeň usmrtí. Tak trpí a učí se poznávati marnost touhy, až dozrají, až se přiblíží jejich hodina vysvobození, až necudné v nich odumře a oni se mohou vznést k vyšším oblastem ducha. Na jednom místě byli shromážděni takoví, kteří hledali uspokojení v různých neobvyklých dráždících prostředcích. Také ti trpí v duševním ohni, který hořel bez uhašení, neboť byl živěn chtíčem trpících. Tu byli přátelé vína, kteří v životě milovali rozkož z opojení nebo jiní nešťastníci, kteří si zničili zdraví požíváním omamných drog. Z jiné strany zazníval zuřivý křik. Chtiví hráči se hádali o výhru a prohru, kterou nikdy nemohli shrábnouti a vyplatiti. "Také ti přijdou k náhledu" poznamenal vůdce, "a až v nich chtíč odumře, vznesou se nahoru." Na druhém místě byli pohromadě nepřátelé pravdy, nemohli nikdy odolati požitku lháti, jiné voditi za nos, odporovati a nyní seděli, mluvili a lhali si a nikdo nevěřil tomu druhému. A ze všech těch slov, vyprávění a dovolávání se nebyla docílena ani pomoc, ani přednost, ani čas, ani poučení, neboť jeden viděl myšlenky druhého. Všechno bylo vylhané. "Také ti se znaví z tohoto "mlácení prázdné slámy, řekl vůdce soucitně. Na jiném místě zase trpěli ti, kteří zasahovali do práva Božství měřiti délku života smrtelníků a zabíjeli. Rozličné bylo jejich utrpení, neboť různé byly příčiny, proč krev prolili. Nenávist a touha po mstě, žárlivost, chtivost majetku nebo zvrácené pojmy cti je dohnaly k zločinu. Nyní trpěli. V jejich prsou se čas od času zdvihly tytéž pocity nenávisti a hněvu, a jejich mukami pak bylo, že je nemohli uskutečniti. Vrhali se navzájem na sebe, nemohli si ale uškoditi. Často také se potkávali se svými oběťmi a bylo jim za hořké zoufalé lítosti trpěti. "Také ti zůstanou zde" minil vůdce, "dokud nebude naplněn čas jejich pošetilostí a dokud to nízké a ošklivé z jejich duše neodpadne, aby konečně se mohli vznést do říše Míru a Světla. Neboť všichni duchové chtějí se odprostiti od nánosu, který si přinesli a pociťují často tu skutečnost, že zde musí prodlévati jako léčivou a nutnou kúru, jako zachraňující a léčící, i když bolestivé ošetřování lékaře." Vůdce ukázal na jinou skupinu duchů, kteří se měli očisťovati od neřesti lakomství a touhy po majetku. Někteří z nich byli zloději a lupiči, jiní nepoctiví obchodníci. Jsou zde jako v pozemském životě trýznění chtíčem okrádati, loupiti, poněvadž ale to vše již tady více dělati nemohou, poněvadž tu není nic k loupení a k získání nečestným způsobem, tak zmírá v nich postupně chtíč po nespravedlivém majetku. Následky jejich špatného jednání jsou jim neustále přítomny a trpějí, že nic takového nemohou dělati. "Všem, všem" řekl vůdce, "bliží se doba osvobození. Vhled přichází. Hromady zlata a pomíjející sláva mezi smrtelníky zde nepomáhají." Závoj přes vědomí mladého kněze se složil, pocítil závrať a procítl ve svatyni ve svém těle.

12. kapitola - Dvanáctý obraz

Dvanáctého dne promluvil velekněz takto: "Nyní stojíš před dvanáctým obrazem, synu. Jmenuje se zkouška nebo viselec. Jak ostatní obrazy tak také tento vzniká pochopitelně z předcházejících. Komu bozi pomohli k vývinu magických sil, tomu dají také brzy příležitost, jich použití, vycvičiti se a uchovati. Zkouší smrtelníky. Tak musí vedle obrazu, představujícího magické síly, stát zkouška. Tak jako v celé řadě obrazů vidíš i zde silný protiklad mezi navzájem proti sobě stojícími obrazy. Na obraze 11. cudnou dívku ozdobenou růžemi, která hladí lva a uzavírá mu chřtán, a oproti ní muž, který bezbranně je připoután za nohu. Suché, listí a plodů prosté konce větve, naznačují nedostatek ochranného listoví a občerstvujících plodů. Bez pomoci, všemi opuštěn vznáší se mezi nebem a zemí. Zvítězí, když vypne trpící tělo a v duchu má před očima velké cíle. Zde se také poučujeme, že magické cíle nejsou dány, abychom si jimi sami pomáhali, nýbrž abychom sloužili druhým, abychom druhé ovlivňovali k dobru. Dále. Myšlenka, kterou vyjadřuje obraz 13. musí býti také v nějaké souvislosti s třetím předcházejícím obrazem, poutníkem (obraz 9.). A tomu také jest. To co v obraze 11. je naznačeno, splňuje se v obraze 12., čtvrtém obraze Horovy cesty, cesty ducha, který orlími perutěmi nese vzhůru a vede. Osamělý poutník, putující bezvodou pouští (obraz 11.) se

dostal do ještě horší situace. Osamělý byl již na cestě pouští, na trámu visícímu jest Osamělost ještě strašnější. Když jsi dosáhl určité zralosti, budeš připuštěn ke zkouškám v chrámu a rovněž tak nezůstaneš ušetřen zkoušek budeš-li ve svém vývoji postupovati kupředu v dlouhé řadě svého života. Snášej se s trpělivostí vědouceho a vznikne ti z nich výhoda. Odejdi v pokoji!"

Když mladý kněz tento večer opustil své tělo, řekl vůdce: "Také dnes máme navštívit místa utrpení a očisty." Šly do hlubin. Opět je zahalovala chladná, růžemi vonící mlha a opět se dostali na místo ohně a bolesti. "Toto jest oblast hněvu a nenávisti. Hadi, psi a oheň na tebe čekají. Bud' připraven obětovati svoji osobnost." Také zde viděli obrovské zástupy duchů, kteří se trýznili svými představami a pocity. Na mnohých z nich bylo možno pozorovati již únavu. Byli blízko svému vysvobození. Plameny šlehalý v rudé záři. Černavé mlhy se valily. V ovzduší byl tlak jako na zemi před bouří. "Toto jest sféra hněvu a nenávisti" řekl vůdce. "Všimni si, jak se proti sobě vydražďují z hněvu a nenávisti, všimni si jak se na sebe vrhají a zklamání zase ustupují, protože proti sobě nemohou nic mít. Nenaucili se v životě jako ty ovládati meditací a koncentrací svoje pocity a myšlenky a procházejí nyní daleko bolestivější a zdoluhavější školou očišťování." Obrátili se k jinému zástupu duchů, kteří tam seděli zahalení v mracích prachu hádajících se a diskutujících, zamračených a zoufalých. Byli to ti, kteří nevěřili na neviditelné světy, nectili Božství oběti a modlitbu a byli toho názoru, že světy povstaly náhodně samy od sebe a že smrtí život a vědomí končí. Spílali zbožným "pošetilcům" a stali se těmito pošetilci nyní sami. Neboť, ač zemřeli, nevěří, že zemřeli, poněvadž jsou si ještě vědomi své existence, vidí, slyší, vzpomínají si, obávají se a touží. "Jak jim může být pomoheno?" ptal se mladý kněz. "Musí svoji pošetilstvo poznati, také oni dostanou poučení z vyšších sfér. Všimni si světelných paprsků, které prorážejí husté mlhy, to je pomoc milujících duchů." Stranou od těchto zástupů byl shromážděn menší počet, kteří se buď věšeli provazy na větvích stromů, částečně se probodávali meči a dýkami, nebo se zdáli zmírati v křečích a trápeních jako následky požití jedů. Nikdy ale zcela nezemřeli, nýbrž znovu oživovali, aby své příšerné přípravy znovu započali a sebevraždu znovu neprováděli. "To jsou ti", řekl vůdce, "kteří sami připravili konec svému životu. Zlo, jemuž chtěli uniknouti, potkávají zde v daleko silnější formě." "Jak strašná bída", pomyslel si mladý kněz duševně jsa otřesen. "Ubožáci! Kdyby jim bylo možno pomoci!" "Blahoslavený ten, kdo pociťuje soucítění", řekl vůdce, "a který jest připraven, obětovati svoji osobnost, aby bylo pomoheno trpícím." "Jak se to může stát?" "Z obětí vzniká řetěz, pomocí kterého jsou smrtelníci ze své bídy vysvobozováni a láska odjakživa pudila k oběti ty nejčistší a nejpokročilejší duchy." "Jak?" "Může se to stát dvojím způsobem. Bud' takový duch puzený soucítěním a láskou zřekne se radosti a nádhery vyšších, jemu přináležejících nebeských sfér a ponoří se do bídy a utrpení jednoho z těchto pekel, aby zde utěšoval a léčil, poučoval a radil, zmírňoval a napravoval - nebo ale, pokročilý, láskyplný duch svolí, ačkoliv ke své vlastní dokonalosti nic více již nepotřebuje, aby se zrodil opět jako člověk, a sice v rodině, v době, v národě, v poměrech, z nichž bude mu hodně trpěti a hodně odpouštět. Vezme vinu a bezpráví druhých na sebe a jejich hříchy smíří. Překoná zlé dobrem, temnotu ozáří světlem. Bude uschopněn orodovati za překročitele zákona." "Toť vysoký posvátný úkol!" "Také tvoje hodina udeří!" Mlha a otupění, ztráta vědomí, probuzení.

13. kapitola - Třináctý obraz

Třináctého dne promluvil velekněz takto: "Pátý obraz na velké cestě Osirisově se jmenuje Smrt. Jest jako obraz 7. přechodem. Vede pozorovatele z jedné úrovně do druhé. Obraz 7. ukazuje nám Božství, které když se v předcházejících obrazech samo projevilo, své kosmické plány a úmysly, provedlo a sice stvořením a rozplozováním lidského rodu a zduchovněním nebeských těles, hvězd. Následující obrazy od 7. - do 13. ukazují nám osud člověka, jeho vývoj, zkoušky a nakonec (obraz 13.) jeho smrt, tj. jeho rozdělení, přechod do jiné úrovně. Jedna část se vrací zpět k hmotě, druhá, věčná, nezničitelná přechází do jiných smrtelníkům nyní neviditelných světů. Smrt není tedy konec, jest to jen přechod. Jest právě tak koncem jako začátkem. Jest to transformátor. Hrubohmotná část jest proměněna v prach. Věčná část se přetváří v beztělesného ducha. A nyní pozoruj místo obrazu

v řadě. Stojí vedle viselce, zkoušky. Po zkoušce následuje v životě často smrt. Zkouška může být příliš těžkou a pak nastoupí smrt. Pakliže obstojí skvěle ve zkoušce, jest žák přesazen do vyšší školy. Ne vždycky vidí v tomto životě plody svého utrpení. Teprve v příštím životě mu bývá vše zjevné. Obraz 13. visí proti obraz 10., kolu života. Stojí v ostrém protikladu k němu a také v jisté souvislosti, neboť život rodí smrt a smrt život. Viz jezdce s černou vlajkou, barvou smutku. Slunce za ním zapadá za obzor, věže se bortí. Listoví padá ze stromů, květiny vadnou a lidé vstupují do hrobu. Ale ve všech těchto symbolech odumírají a smutku leží naděje, jest to poukaz na obrat, který sebou přináší kolo života. Slunce opět vyjde, stromy se opět zazelenají, květiny pokvetou a také lidé po pravé cestě duchovní otčiny opět budou zde žít, milovat, působit a trpět. Poděkuj Božství a odejdi v pokoji!"

Když večer tohoto dne vůdce s duchem mladého kněze vznesl se z budov chrámu, obrátil se k městu a k jednomu domu, v němž zápasil jeden muž se smrtí. "Dnes se musíš seznámiti s podstatou smrti", řekl vůdce. Pronikli bez odporu zdmi úmrtní komnaty. Umírající chroptěl. Mladému knězi jeví se příbuzní, kteří byli v místnosti jako zazávojané, průhledné postavy. Uviděl ale také vedle umírajícího státi ducha a poznal podle silného duchovního světla, které vyzařoval, že to byl vůdce. Z těla umírajícího zdvihlo se zářící éterní tělo, které ve všech částech se podobalo fyzickému tělu. Od nohou a dolní části těla se již oddělilo. Obě hlavy ležely však ještě stejně vedle sebe. Na čele se smrti zápasícího se objevily krůpěje potu. Tu jeho vůdce k němu přistoupil a pomohl duchovnímu tělu, aby se mohlo zcela oddělit od těla fyzického. Umírající naposled vydechl a zrak mu strnul. Příbuzní počali hlasitě naříkati a plakati. Duch zesnulého vznášel se nyní v místnosti z ruky jeho vůdce. Byl blažený, cítil se osvobozen od těla, které mu připravilo velké bolesti a muka obzvláště při umírání. Bylo to pro něj nádherné, volné a lehké vznášeti se jen vlastní vůlí v prostoru a zářil štěstím. Odraz této blaženosti se projevil i na tváři mrtvého těla, neboť ačkoliv zde již vůbec nebyla žádná vlastní souvislost, stále přesto tělo bylo pod určitým vlivem ducha, s nímž bylo tak dlouho spojeno, by bylo s ním i srostlé. "Pojď", řekl vůdce mladému knězi. "To je začátek smrti. Dnes ale musíš vidět ještě něco jiného. Smrti není třeba se obávat. Jest to přirozený proces. Jablko spadne ze stromu, když je zralé. Příští rok nese ale jablko nová jablka, až se vrátí tam, odkud byla vzata, to jest do klína země. To sekundární to se pokaždé rozpadne, to vlastní, primární zůstává a vyvíjí se dále až se vrátí k svému Prapůvodu. Viditelné se ale rozpadá, když život, držící věc pohromadě, vyprchal." Vznášeli se k městu mrtvého. Leželo na pokraji pouště. Mladý kněz viděl zřetelně, neboť se vznášel nízko. Mohl dokonce i dobře nahlédnouti do hrobů. Viděl rozpad mrtvol a mohl pozorovati rozklad atomů tvořících mrtvolu. Viděl také různé útvary, mlhavé formy, které částečně spočívaly na hrobech, částečně nad nimi se vznášely. "Tyto útvary jsou život", řekl vůdce, "který tělo opustil a také duchovním životem byl odvržen a který nyní, vázaný léty zvyku, prodlévá v blízkosti mrtvol až se rovněž rozpadne a jeho jednotlivé životní atomy vplynou do velikého oceánu života, který obmývá zemi a proniká všehomírem. Všimni si, jak tyto jednotlivé útvary se rozplývají jako mračna trhaná větrem!" "Co je to ale za útvary, které jakoby z nitra zářily?" "To jsou duchové lidí. Nejsou to bezvědomé útvary, bez osobnosti, jako ony životní formy, nýbrž duchové lidí, kteří zemřeli a nemohli se vznést k vyšším sférám. Lpěli na pozemském, vedli skoro jen tělesný život, starali se jen o své tělo, duchovní život jim byl cizí, mentální život uzavřený - a tak lpějí i nyní na svém těle. Sledují s bolestí a odporem rozpad jejich dřívějšího obydlí. Mnozí z nich se nebudou moci dlouho od svých hrobů odtrhnouti. Jiní bloudí kolem a hledají tělo, aby se ho zmocnili, tělo, jehož vůle je oslabena nebo jehož rozum není v pořádku. Ba dokonce ve své chtivosti po těle vstoupí i do těla zvířat." "To je strašné!" "Musíš se i to strašné naučit znáti." "A jsou to ti duchové, kteří při zaklínání mrtvých bývají dotazováni?" "Ano, vyšší, pokročilejší duchové mluví sice také k smrtelníkům, ale jen na zvláštní rozkaz duchů nebeských. Hlasy ale tak zvaných zaklínačů mrtvých nemohou proniknouti do říše světla a míru a nemohou blažené duchy rušiti a jich se dotazovati. Zaklínači duchů jsou zpravidla ve spojení jen s těmito nešťastnými, mír nemajícími, často prolhanými nebo zlými duchy ve spojení, kteří sami jsou zatměni, mohou druhé vésti zase jenom do zmatku." Vstali a letěli rychle k východu. Mladý kněz povšiml si v několika zemích hrobů, v kterých mrtvol se nerozpadaly, nýbrž byly svěží a plné krve. Tázavě se obrátil na vůdce: "Jak jest

to možné?" "To jsou těla lidí, kteří neměli naprosto žádný zájem pro vyšší duchovní světy, jimž říše myšlenek zůstala uzavřena, poněvadž nikdy na její brány nezaklepali. Vedli více tělesný život a mnozí z nich byli ponejvíce sobečtí, smysloví a ukrutní. Jejich láska k viditelnému světu byla tak silná, jejich přitažlivost a závislost na těle tak mohutná, že i po přetržení stříbrné šňůrky mohli provést spojení se svými těly díky zvláštním magickým znalostem, které ve svém životě získali. Za noci se blíží ke svým spícím obětem a vysávají jejich krev a životní síly, které zase tajemným způsobem dovedou předávat svým odloženým tělům. Tady pomůže jen zničení mrtvolý spálením, stětím nebo proražení mrtvolý kůlem. Pak všechna uloupěná krev vyteče a mrtvola se rozpadne, jak je dáno během přírody. Duch ale, který byl upírem, jest často proti své vůli osvobozen od mrtvolý a oběti jeho zvrácené krutosti jsou osvobozeny. Však pro dnešek dost." Mlha, závrať. Mladý kněz se probudil za oltářem pod pláštěm velekněze.

14. kapitola - Čtrnáctý obraz

Čtrnáctého dne promluvil velekněz takto: "Ze smrti tryská život, po smrti nadále duje znovuvtělení, jako po západu slunce přijde východ slunce. Proto stojí vedle obrazu 13. smrti - obraz 14. znovuvtělení. Obraz 13. zapadající slunce, , odumření - obraz 14. znovuvtělení, počátek nového života. Kolo života se točí neustále. Tak jako myšlenkové spojení mezi obrazy 13. smrti a 10. kolem života, jest také spojení mezi obrazem 14. a 9., které rovněž jsou proti sobě. Obraz 13. ukazuje nám konec jednoho života a obraz 10., kolem života, jest také spojení mezi obrazem 14. a 9., které rovněž jsou proti sobě. Obraz 13. ukazuje nám konec jednoho života a obraz 10. věčné střídání konce a začátku, smrti a života, zrození a hrobu. Právě tak ukazuje nám obraz 9. cestu člověka zde ve viditelném světě, tak obraz 14. dlouhou cestu našich pozemských existencí a neustále se opakujícími reinkarnacemi lidského ducha po odpočinkové pause v nebesích. Jeho návrat do pozemského života, do hmotného těla jest přelévání vody, ducha, z jedné nádoby do druhé. Podívejte se na tento obraz: Mladé děvče, představující nebeskou moc, leje obsah jedné misky do druhé, aniž by jediná kapka padla do moře, čímž jest vyjádřeno, že nic z obsahu individuality smrti, věčnosti a znovuzrozením se neztrácí. U jejích nohou hučí nekonečné moře. Moře jest Božství. Obraz tedy nepředstavuje spojení lidského ducha s Bohem. To přijde později. Význam tohoto obrazu jest jenom: Obsah dostává nový tvar. A pozoruj tvar. Tekutina jest lita ze stříbrné do zlaté nádoby, nádoby z ušlechtlejší lásky. V tom jest pro nás náznak na vývoj, na spirálovitou evoluci lidského rodu. Neboť jest to dvojité spirála, která vede lidstvo k dokonalosti. Na jedné straně spatřujeme jednotlivého lidského ducha kráčeti od znovuvtělení k znovuvtělení, v každém novém životě naučiti se nové lekci a odívati se vždy do jemnějších, vyšších, ušlechtlejších těl, které se stávají stále dokonalejšími nástroji, aby s každou novou inkarnací vyjadřovali vždy bohatěji se stávající duchovní život člověka. Na druhé straně vidíme ale také proud lidských těl dosahujících s pomocí duchů vždy větší dokonalosti a schopnosti vyjádření. Lidský duch jest částí proudu duchů. Lidská těla jsou částí životního proudu. Oba proudy vycházejí a Boha, mnohočetně se vinou kolem oplodňovány a oplodňující, aniž by se smísily a vrací se zpět do klínu Božství. To jest poučení, které můžeme získati u pozorování stříbrné a zlaté nádoby. Obraz 14. jest 5. obraz cesty Isidiny. Má také jako ostatní obrazy vnitřní souvislost s třetím mu předcházejícím obrazem na Isidině cestě, obrazem 11, nazvaným "magické síly", které vedou poutníka, když se v něm probudily. Pakliže ho uschopní v životě, aby obstál ve zkouškách, pak jsou v daleko ještě vyšším stupni směřované při přelévání vody z jedné nádoby do druhé, při utváření charakteru a poměru nového pozemského života. A nyní jdi v pokoji a těš se z veliké útěchy, kterou ti obraz 14. dává. Děkuj Bohu a dívej se do hlubin, které se ti otevírají."

Tohoto večera se vznášeli oba duchové pod jasně modrou oblohou. "Dnes se půjde do vlasti, do blažené země duchů", počal vůdce. "Musíš získati dojmy z řízení mocností, které vedou znovuvtělování duchů a které odměřují zasloužené osudy, váží, přislubují a vytvářejí." Ne skrze temné mlhy a plápolající žár ani bolestivé a kletbami prochvělými prostory šla jejich cesta. Vznášeli se k blaženým sférám. Mladému knězi byla nápadnou pohyblivost všeho, co viděl. "Jsme ve

světě myšlenek. všechno zde mění rychleji tvar než ve viditelném světě." Letěli kolem různých útvarů, které se zdály spěti ve stejném směru jako oni. "To jsou duchové, kteří se od pozemského odpoutali, kteří odloženou schránku nechali ležeti, zapomněli na ni a usilují jen o vyšší říši." Prošli krajinami, které byly oživeny četnými duchy. "Také zde druží se stejné ke stejnému," vysvětloval vůdce "vše jest nahoře jako dole, smrt nemění nic na životě ducha." Na kvetoucí louce prováděly děti pod přátelským vedením lásku vyzařujících bytostí řádové tance a všechny možné dětské hry. Chlapci stavěli z kamení a hlíny u potoka valy a rybníky, kanály a pevnosti. Malé děvčátko kolébalo panenku, kterou drželo v rukou, ke spánku. "Co dělali dole, v tom pokračují zde," prohlásil vůdce. "Nic se nezměnilo, všechno zůstává při starém. Vyměnili jen těžký oděv za lehčí, zhotovený z velmi jemné látky, to je vše. Proto jest tak důležité, co zde děláme a co myslíme." Letěli dále. K velkým chrámům vedly široké cesty. Slavnostní zástupy proudily v radostném pohnutí k bohoslužbám. V sloupy ozdobených halách učili mistři moudrosti. I jejich nohou seděli poučení, chtiví, úctyhodní žáci. V tichých chatrčích a větších domech bydlili milující se nebo celé rodiny. Několik rodin sem přišlo pohromadě, jiné byli smrti odděleny. Čekali pak navzájem na sebe a těšili se na shledání. Lásky a přátelství zkrášlovaly život. Mohly se navštěvovati. Vůle je táhla k sobě a výměna myšlenek byla vždy možná a obohacovala život, ze zkušeností vyvozovaly důsledky, které učinily a z osudových ran, které utrpěly. Všichni obdivovali moudrost, s kterou byli vedeni pouty nebeského řízení spleť osudu jejich pozemského života. Poznali, jak všechno v jejich mnoha životech bylo setbou a sklizní, jak každý zážitek jest následkem a každé jednání příčinou, jak tedy všechno jest jen článkem v nekonečně dlouhém řetěze. Zralejší duchové mohli se kontroly vyšších mocností sami utvářeti před nimi ležící život, jak se jim zdálo příznivější, aby nesprávnost v dřívějším životě odčinili, milovaným duchům pomohli, sobě aby získaly nezbytné vlastnosti. Mohli si voliti i matky, které jim měly pomoci k reinkarnaci. Nezralí, nevyvinutí duchové naproti tomu byli ve všech těchto otázkách odkázáni na své vůdce. Pak přišli kněz a jeho vůdce do oblasti, v níž panovaly nevyslovitelný mír a veliké ticho. Pod velkými podivuhodnými stromy byl načechraly mech, na němž spočívaly různé postavy. Mnohé z nich měly pouze ruce pod hlavou, některé měly koleno vyzdvížené. Zdálo se jakoby spaly. Jednotvárně bublal potůček chladným dnem. Na tázavý pohled mladého kněze vysvětlil vůdce: "To jsou duchové, kteří se brzy od nás oddálí, neboť také my zde mluvíme o zesnulých a tam odešlejších. Nastoupí brzy velkou cestu do viditelna. Požívali nebeských radostí, klidili co zaseli, sebrali sílu a moudrost, když přehlédlí své dřívější životy a táhne je to nyní zpět do pozemského života, do hmotného bytí." "Co je táhne zpět?" "Mnozí z nich jsou taženi láskou k lidskému partneru. Mnozí usilují zpět, aby byli blízko duchům, kteří právě prodlévají v tělech a s nimiž obzvláště byli spojeni. Některé z nich to táhne dolů, aby odpykali, odčinili, čím v dřívějším životě zhřešili. Někteří vysocí, nádherní duchové, a těch je málo, sestupují dolů aby pomáhali, ovlivňovali, učili - byli nepochopení a pronásledováni. Nicméně, popatři na tohoto ducha... chystá se odpoutati." Pln nekľidu a touhy, nicméně jako náměsíčník povstal jeden duch z mechu, na němž odpočíval a pohyboval se dolů směrem k zemi. Vůdce se k němu přidružil a zůstal po jeho boku. Mladý kněz se obrátil ke svému vůdci: "Kam se odebírají?" "K rodičovskému páru, který se právě miluje. Duch, který se chce vtělit, zůstane lpěti na matce, dokud se neutvoří tělíčko, které na sebe vezme, při čemž se do něj musí vnutiti. Zroditi se jest daleko těžší než zemřít. Dostati se mocí do materiálního těla jest daleko trpělivější, namáhavější a nepohodlnější než se z něho dostati. Proto často pláčou malé děti lidí zřejmě bez důvodu. Věčný duch pociťuje nevyspělé malé tělíčko, na něž si ještě nezvykl jakožto obtížné pouto a nesnesitelnou muku. Pláč jest ale jediným výrazem, který nedokonalý nástroj, malé tělíčko dovolí." Oba duchové pronikli zdí a octli se v ložnici. Pár rodičů odpočíval. Nad matkou, těsně u ní, vznášel se jako spící duch, který toužil po reinkarnaci. "Posvátná mystéria", pomyslel si mladý kněz. Vůdce zavedl mladého kněze zpět k jeho tělu do svatyně.

15. kapitola - Patnáctý obraz

Patnáctého dne promluvil velekněz takto: "Obraz, který dnes pozorujeme, jmenuje se nespravedlnost, lež. Představuje polidštěnou zvířecí nestvůru, sedící na trůně, černé krychli. Má

rohy, mezi nimiž visí obráceně Pentagram, špicí dolů. Má netopýří křídla a na nohou obrovské ptačí pařáty místo prstů. Před ním klečí dvě ke krychli připoutané postavy, jeho žáci. Obraz 15. visí proti 18. představujícím pravdu a spravedlnost. Silný protiklad. Obrat 15. jest pátým obrazem Horo-ovy cesty. Říká nám, že ten, kdo chce dosáhnouti nejvyšších stupňů, musí se nechat vláčet nejhlubšími hloubkami. Podle volby (obrázek 6.) stává se člověk osamělým, zneuznaným poutníkem (obraz 9) a jest mu bojovati se lží a nespravedlivostí, z duchovními mocnostmi, které překrucují pravdu, falešně učí a poutají na sebe duše (obraz 15.). Vidiš Hor-ova cesta, cesta ducha, jest těžší a strašnější cesta, která ale končí v nejčistším Světle. Lež a nespravedlnost jsou nutné, aby ve smrtelnících vyvinuly lásku k pravdě a spravedlnosti. Ten, kdo v životě trpěl pod lží a nespravedlností, bude mít v příštím životě silný smysl pro pravdu a spravedlnost. Tak slouží velkému Plánu Božství také zlo k dobru. Odejdi v pokoji a děkuj nebešťanům."

Když mladý kněz tohoto večera opustil své tělo a vznášel se se svým vůdcem pod nočním nebem, řekl mu tento: "Dnes se máš naučiti znáti proudy v říši duchů a setkat se se svým strážcem." Mladému knězi se zdálo, jakoby tento večer spěchali docela v jiném směru. Nebyl to vlastně žádný směr. Bylo to zcela něco jiného. Mraky se tyčily v temnu noci, tvořily hluboké a úzké údolí, z něhož mladému knězi válo vsříc, co mu vlévalo do duše strach a hrůzu. "Každý, kdo sem vnikne", řekl vůdce, "musí se setkat se strážcem." "Strážcem? Kdo to je?" "Jest výplodem tvých chyb a omylů v dřívějším životě. Jsi to ty sám. Ale viz, tam přichází!" Mladík podíval se do mračného údolí. Z mlh vystupovala poznenáhlu postava, obluda, znetvořená a odporná, polo člověk, polo bájně zvíře. Vy boulené, obrovské oči a pevně upřeny na mladého kněze, přibližovala se. "Neboj se", uklidňoval vůdce, "klidně se na něj dívej, zůstanu u tebe." Bezejmenná hrůza, před tím nikdy dříve nepociťované zděšení zmocnilo se žáka. Nestvůra zůstala hrozivě před ním státi. Byla zcela blízko. Vůdce řekl: "Od nynějška budeš ho - strážce - vždy viděti před sebou, neboť jsi nyní vidoucí. Zplodil jsi ho, ale on bude tvým vychovatelem. Pokaždé, když budeš něco špatného nebo nečistého konati nebo mysliti, hrozivě se objeví, aby ti nahnal hrůzu a strach. Ale každá čistá myšlenka, každý ušlechtilý nesobecký čin ho ovlivní a změní a postupně bude ztráceti svoji ošklivost, postupně stane se světlem prozářenou postavou nadpozemské krásy a nakonec se s tebou, svým ploditelem, spojí v jednu bytost. Byl také již dříve s tebou, stále tobě nablízku ty jsi ho ale neviděl: nyní ho ale budeš mít stále před očima, také v těle." Mladý kněz se zděsil. Povznesly se do výše. Mračné údolí zmizelo v hloubce. Strážce byl vedle mladíka, ale zároveň na jiné úrovni, jen jemu a vůdci viditelný. Vznosly se do výše. Postavy mimořádného lesku se s nimi setkaly, postavy, které daleko od sebe vysílaly vyzářované jimi světlo. "To jsou andělé", řekl vůdce uctivě "ti, kteří řídí a určují osudy národů. Tisíce jsou jejich služebníky: jsou to ti, kteří ovlivňují vládce v jejich rozhodováních a masy lidí jako moře pobuřují nebo zklidňují." Valící se mlhy a bezvědomí. Mladý kněz procitl v chrámu pod pláštěm velekněze.

16. kapitola - Šestnáctý obraz

Šestnáctý obraz: Dům Boží. Zřícenina. Zkáza. Šestnáctého dne promluvil velekněz takto: "Obraz, před nímž dnes stojíš, se jmenuje zkáza. Vidiš věž, rozraženou bleskem a zachvácenou plameny. Z nejvyššího patra řítí se dolů a z okna její korunovaný stavitel s rozpřaženými rukama k zemi. Koruna padá mu z hlavy. Tento obraz vzniká, jako všechny ostatní, z předcházejícího. Ze lži a nespravedlnosti může vzniknouti zkáza. Se lží a nespravedlností nelze budovati, nýbrž jen ničiti. Zkáza (obraz 16) jest také odrazem třetího předcházejícího obrazu (13.) - smrti. Smrt-rozdělení těla a duše, jest v první řadě zkáza těla, pak ale také mnoha pozemských svazků a vztahů. Visí proti obrazu 6., který představuje realizaci plánů Božství: dva silné protiklady. Zničení věže zásahem nebeského paprsku blesku nám říká, že Boží Soud stavbu, kterou lidské ruce zbudovaly pro vlastní čest, zasáhne a zničí. Toto jest všeobecný zákon platný pro všechny doby. Vše, co lidé pro své velebení a oslavu zbudují, ať to je ve jménu náboženství nebo státnické moudrosti, nebude mít trvání. Věční to zničí a světskou nebo duchovní korunu nesoucí stavitel a majitel věže bude z výše praskající věže svržen na zem a jeho koruna mu spadne. Koruna jest lidská náhrada za chybějící

velikost a schopnost vésti. Na místo nedostávajícího se zářícího ducha jest dáván v náhradu zářící kov. Pracuj synu, ne pro svoji čest, nýbrž ve prospěch svého bližního ve smyslu svého vývoje a budeš vytvářeti trvalé a sklízeti to, co jsi zasel. Odejdi v pokoji!"

Když se mladý kněz tohoto večera vznášel pod noční oblohou, řekl mu vůdce: "Dnes se naučíš znáti síly svatého Ohně. Oheň našeho viditelného světa jest, jako všechno zde věrným obrazem něčeho podobného v onom duchovním světě, v němž se nalézají praobrazy všech věcí a bytostí, které zde spatřujeme. A praobraz a věrný obraz mají vždy tutéž podstatu, tytéž vlastnosti. Proto můžeme z vlastností pozemského ohně usuzovati na způsob ohně duchovního. Musí také zářiti a hřáti nebo ničiti a páliť. Na obraze 16. viděl jsi dnes ráno jak nebeský oheň ničí lidské dílo. Dnes v noci se naučíš znáti blahodárnou moc ohně duchovního." Vznášeli se výš a výše. Mladému knězi se zdálo jakoby se nevzdaloval jen prostorově od země, měl také dojem, jakoby byl unášen na zcela jinou úroveň. Prostor a čas se od něj odpojily a bylo mu jakoby věčně skutečně se k němu blížilo. Barvy a tvary tekly, klouzaly, mizely kolem něho a v dálce mizely. A zprvu zlehka a vždy silněji znělo to kolem něho. Jako mocné vlny vzrůstaly harmonie, šuměly a vířily, aby pak vyústily v ducha obcerstvující, bezbolestný přechod do jiné tóniny a aby pulsovaly v jiném rytmu. A každý tón byl tvarem a barvou, a každý zvuk byl duchem a smyslem... nevyslovitelným a přesto pochopitelným... "Blížíme se k oblasti praobrazů, k velkému tajemství" řekl vůdce úcty plně. Před nimi vystoupila hora sahající až do nebes. Vznesli se nahoru. Náhorní planina. Chrám obehnaný dvorem. Na dvoře veliký, velmi veliký oltář ze skalních kvádrů. Cesta vedla k němu vzhůru. Dřevo leželo na něm navrstvené. Ve svatyni samotné zlatý oltář, na němž žhnulo, čadilo a vonělo kadidlo. Těžké mraky stoupaly vzhůru, naplňovaly vysoký prostor. V pozadí hořel a zářil svícen. Vůdce ukázal vážně na velký oltář, mladý kněz pochopil význam a řekl: "Na oltáři bude snad poraženo a spáleno obětní zvíře?" Vůdce pokynul souhlasně. "Obětní zvíře podstoupí smrt na místo pokročitele - zákon zastoupení. Co shledáváš ve skutečnosti, že obětní zvíře bude spáleno?" "Vidím--tělesné zaniká" odpověděl váhavě mladý kněz. "Zajisté, tato pravda jest v tom obsažena, není ale hlavní naukou velkého oltáře." Mladý kněz zmlkl, nevěděl co říci. Tu promluvil vůdce dobrotivě: "Hlavní pravda, které nás oltář učí, jest pravda oběti a sice dobrovolné. Buď připraven obětovati svoji osobnost, to ti bylo již řečeno. To je velké tajemství, které nám káže tento oltář, Lásku k tomu najdeš v lásce." "Kdy se to má státi?" "Uč se tomu v dnešním životě, cvič se v tom, obětuj vlastní vůli, svoje pohodlí, svoji výhodu. Jednej nesobecky a také pro tebe přijde hodina oběti, udeří velká hodina velkého rozhodnutí. Ani ten největší nezůstane jí ušetřen. A pak bude to nepodstatné zničeno. To jest jeden z účinků ohně." Byli ve svatyni. Vůdce řekl: "Podívej se na kadidlo na malém oltáři. Zapálilo se samo?" "Ne-nemyslím-bylo zapáleno." "Správně-také ty musíš prositi, aby oheň v tobě vzplanul" "Jaký oheň?" "Oheň lásky k člověku, k Božství, k Všem." "Ale-kdo ho zapálí?" "Ruka každého smrtelníka." "Kdo tedy?" "pros nebešťany! Žhne v každém lidském srdci svatá jiskra, také hluboko pod popelem a sutí. Pros o božský vítr, který by jiskru rozdýchal v oheň." "A co pak?" "Pak i z tvého nitra bude nebešťanům stoupati vonné kadidlo, chvála a uctívání. Tento oheň ale tě také uschopní, zastupovati druhé, prositi za nemocné a přestupníky, léčící paprsky budou vystupovati z tvých rukou." Vůdce ukázal na svícen: "Světlo, třetí a největší účinek ohně. Vidíš něco?" "Vidím! Vidím!" "Co vidíš?" "Vidím svatou cestu, od oltáře k oltáři a k svícnu. Kráčím od poznání k poznání. Učím se rozeznávati pomíjející a věčné - láska se obětuje, svatá vůně uniká z žáru a ze srdce smrtelníků stoupá vůně kadidla k Božství - a konec jest Světlo, zuřící Světlo, proměna ve Světlo." "Viděl jsi správně, to jest Cesta. Nyní pojd!" Chrám a hora zmizely. Vůdce a mladý kněz letěli hnáni svojí vůlí k vzdálené zemi. V nekonečném prostoru, odděleném nekonečnými meziprostory, viděli rotovali sluneční systémy. Jako ohnivé koule kroužily kolem Slunce, své matky, která je zrodila. Byly to nespočetné světy, které se ztrácely v temnotě dalek. "Všechny povstaly slovem, nevyslovitelným jménem." řekl kněz uctivě. Blížili se rychle k zemi. Mladý kněz cítil, musel vnést otázku: "Mohou také nepovolání vniknouti do říše Světa a Ducha?" "Ano, umělou cestou jen do nižších a středních vrstev." "Co to znamená, umělou cestou?" "Existují drogy, jejichž použití vyvolá dočasné odpojení částí, z nichž se člověk skládá, podobně jako ve spánku, při smrti nebo při zasvěcení. Jest to ale nebezpečná hra." "Jak to?" "Dojmy jsou pro nepovoleného tak silné a

propadne proto chřadnutí nebo šílenství. Umělým způsobem zapříčiněné oddělení ducha od těla ničí síly nervového systému." Mlžný závoj a pocit pádu do bezedné hloubky. Mladý kněz procitl ve svatyni za oltářem.

17. kapitola - Sedmnáctý obraz

Sedmnáctý obraz: naděje. Spojení. Sedmnáctého dne promluvil velekněz takto: "Obraz 17. jmenuje se znovuvtělení a představuje návrat lidské duše k světové duši, k Božství a její konečné opouštění naší planety. Vidiš zde opět pannu, kterou jsi již pozoroval na obrázku 11. a 14. Má týž klobouk a označením nebeské harmonie, zmařením Nekonečnosti, které znamená božskou rovnováhu. Dále však něco jiného než na obraze 14. Namísto aby lila obsah stříbrné nádoby do zlaté, dává obsah obou nádob téci do nekonečného moře, jehož vlny se zvedají u jejich nohou. Že obsah jedné nádoby není již lit do druhé znamená, že reinkarnace dospěly ke svému konci. Školy již není zapotřebí. Žák se naučil, čemu se v této třídě na naší planetě mohl naučiti. Dosáhl zralosti. Bude nyní přeložen do jiné třídy. Spojí se, oproštěn všeho pozemského, odevzdán a oddán, s Božstvím, aby pak byl veden k vyšší činnosti, na vyšší úrovni, snad na jiné planetě, snad aby kratší nebo delší dobu spočíval v klíně Božství. V symbolech na tomto obraze nalézáme jasné poukazy o převtělení žáka z jedné třídy do druhé. Vpravo od panny roztahuje na stromečku pták křídla, aby letěl dále. Představuje duši, které opouštějí zem, aby se už nevrátila. Pak vlevo nahoře na obrázku vidíš 7 hvězd z nichž jedna jest obzvláště veliká. Jest obzvláště vyzdvihována, jest na ni poukazováno jako na budoucí životní sféru ducha a zdůrazňováno, že musí mezi všemi hvězdami svítit ona jakožto budoucí životní sféra ducha a zdůrazňuje budoucí místo pobytu ze země osvobozeného ducha, které jest zvláště veliká a důležitá. Směl jsi dnes zírati do velkých dálek, synu. Jdi v pokoji a poděkuj Božství."

Liják, v Egyptě něco neobvyklého, bubnoval večer na střechy chrámu, ohýbal vějířovité koruny stromů - palem, a tvořil louže a potoky na dlaždicích dvora. Mladý kněz opustil své tělo. Jeho vůdce byl jako vždy po jeho boku. "Dnes máme před sebou dalekou cestu", řekl vůdce. Pršelo, ale déšť se duchů nedotýkal. Kapky padaly skrz ně jako kroupy skrz pás mlhy. "Jsme na jiné pláni", vysvětloval vůdce. Letěli vzhůru, kolmo nahoru. Viděli Zemi jako vzdálenou hvězdu, která se poznenáhlu jejich zrakům ztrácela. Letěli kolem nesčetných sluncí, která s rotujícími planetami, plula majestátně po svých neviditelných drahách. Nebeská tělesa zářila v různých barvách v přemáhající síle a strhující kráse. "Všechny povstávají skrze vůli a moudrost Božství, které se přeměňují v sílu. Ze síly vzniká pohyb a z pohybu horko, oheň. Z počátku lidem neviditelná kroužila slunce na duchovní pláni, pak se zhustila ve hmotu a hvězdopurci a mudrci objevili nové hvězdy, které v miliónech let se vždy více zjasňovaly a pak velkou křivkou skrze zduchovnění opět vystupovaly k vyšší úrovni. Jest to táž cesta jako cesta našeho ducha, jenom ve velkém." Mladý kněz by rád jednu nebo druhou z těchto nádherných hvězd navštívil, nebo se zeptal vůdce na jejich obyvatele. Nebylo mu ale dáno, nemohl položit žádnou otázku, nemohl k tomu nalézt slov. "Jest ještě brzy", odpověděl vůdce, který četl v jeho nitru. "Vše ve svůj čas." Mladý kněz pochopil, že k podobné návštěvě ještě nemá zralost, že by ještě nebyl schopen, ony vjemy do sebe včerpát. Rychlost, s kterou letěli, množila se silou vůle vůdce. Mladému knězi se zdálo, jakoby byli vystřeleni do výše. Slunce a rotující planety kolem něj rostly a zářili před nimi, bledly a mizely. Náhle vůdce zastavil: "Podívej se kolem sebe!" Mladému knězi se zdálo, jakoby se v něm otevřelo nové oko. Viděl nové. Viděl-li dříve individuální život v nejmenším, ve vodních zvířátkách, které mezi sebou bojovaly a se požíraly, milovali se a množili, tak nyní viděl osobní život ve velkém. Sluneční systémy se mu tvořili rodiny. Jednotlivé hvězdy zjevily se mu jako nesmírně velcí živí tvorové Božství, kteří vědomě v síle své vůle táhly svoji dráhou. Zdálo se mu jakoby mezi byla dohoda, aby se vyhnuly srážce. Viděl příliv a odliv na nebeských tělesech a poznal, že to byla jejich pulsace. Viděl oheň chrlící hory, který daleko otráasaly svým okolím a pokrývaly je lávou a pochopil, že tyto výbuchy byly vyměšovací procesy těchto obrovských těles. Viděl vlivy planet, jejich vyzařování. Nařikaly, ale nebyly to pozemské tóny, vyzařovaly barvy, byly to duchovní barvy. Specializovanost každého nebeského tělesa projevovala

se v těchto barevných tóninách vln. Vyzařování několika planet zapadalo harmonicky do sebe, tvořily krásné, uspokojující akordy zůstávaly neuspokojivé, neboť zde existovaly disharmonie. A vůdce promluvil: "Osudy lidí závisí na planetárních harmoniích a disharmoniích. Proto je možno říci, že pozemská existence smrtelnika stojí vepsána ve hvězdách. Jsou to ony, které vzbuzují v životě člověka radost a bolest, štěstí a utrpení. Každou hodinu se rodí lidské dítě za určitých akordů, za vlivu nebeského souznění. Tento člověk jest na tyto tóny naladěný. Pak rotují hvězdy dále ve svých věčných drahách a člověk neustále upadá pod různé vlivy. Pakliže tyto znějí harmonicky s jeho základním akordem, cítí se dobře, a co dělá se zdaří. Ale při disharmonických vlivech, které s jeho základním akordem jsou v křížicím protikladu, cítí se deprimován a setkává se s neštěstím a utrpením. V takových dobách se nic nedaří, a mnohý propadne zoufalství, není-li přesvědčen o dobrotě Božství a neuzná-li jeho podivné plány. Proto mudrci, hvězdopurci právem říkali, že hvězdná obloha je kniha, ve které Božství dovolí čísti osudy lidí. Však pro dnešek dost." Vůdce chopil mladého kněze. Letěli jako vystřeleni do nekonečné hloubky. Mladému knězi zmizely smysly. Trnutí a procitl ve svém těle, za oltářem v chrámu.

18. kapitola - Osmnáctý obraz

Chaos. Vášně. Osmnáctého dne promluvil velekněz takto: "Obraz, před nímž dnes stojíš, jmenuje se Chaos, vášně. Má číslo 18. Vidíš v záři měsíčního srpku horu, na níž stojí dvě věže. Cesta vede v zákrutech k nim nahoru. Vede kolem bažinaté vodní jámy, z níž vylézá rak. Pes a vlk vyjí na měsíc. Pozoruhodné jsou vztahy, ve kterých stojí tento obraz k druhým. Jest odrazem obrazu 15. - lež. A to vidíme také v životě národů. Ze lži a nespravedlnosti může povstati jenom chaos a anarchie. Běda těm, kteří prolhanými sliby rozpoutají vášně mas. Vrhnou tisíce do zkázy, aby je nakonec následovali. Obrázek 18. visí proti obrazu 5., rozumu, autoritě. Také v tomto postavení obrazů shledáváme tvůrcem knihy Thovt chtěný silný protiklad mezi proti sobě položenými obrazy. Zde vášně, tam rozum. Zde chaos, tam autorita. Čím více národy a jednotlivci stojí, tím méně se nechávají strhávati svými pocity a vášněmi, tím více jednají podle svého rozumu. Skrze vášně propadne národ chaosu a bídě. Na obrazu 5. říká velekněz slova moudrosti ke svým poučením dychtícím žákům. Na obrázku 18. vyjí nerozumná zvířata, hnána neurčitým pudem, na měsíc, na mrtvé těleso, které nemá žádného vlastního světla. A že tím není podporován vývoj, nýbrž zdržován, dokonce zastaven, jest naznačeno zpět lezoucím rakem, který vylézá z rybníku. Obraz 18. jest šestým obrazem Horovy cesty, cesty ducha, který staví člověka před volbu (obraz 6.) a jestliže svolí správně, učiní ho poutníkem (obraz 9.), dá mu vytrpěti zkoušky (obraz 12.), bojovati se lží a nespravedlností (obraz 15.), vede ho také chaosem vášní (obraz 18) než dospěje k vzestupu v Boha (obraz 21.). Nedůvěřuj svým citům, synu, ovládej je a nedej se jimi ovládati, city jsou dobří čeledínové, ale pošetili vládci. Odejdi v pokoji!"

Tento večer, když se duch mladíka od jeho těla oddělil, promluvil k němu vůdce: "Dnes máš získati vhled do říše snů. Podívej se nyní na své vlastní spící tělo. Myslíci, řídící, chtějící mistr, tvůj duch opustil tvé tělo a jak vidíš, vyvolává mozek rovněž ze starého návyku myšlenky a představy, ale, poněvadž chybí vedoucí rozum, jsou tyto obrazy nelogické, myšlenkové pochody bez souvislosti. Tvůj mozek pracuje dále s představami a pojmy, s nimiž se dnes nebo dříve zabýval, a výsledkem jest, poněvadž zde nevládnou logické zákony, chaos a neujasněné pocity. Tak vede člověk během spánku dvojitý život. Jeho duch zažívá skutečno. Jeho mozek ale chrlí všemožný nesmysl. Proto mají pravdu ti, kteří tu tvrdí, že sny jsou nesmysly a nic neznamenaají, jako ti, kteří zase říkají, že jsou ve snech božská zjevení. Ty víš, že na prahu mezi viditelnými a neviditelnými úrovněmi jsou závoje. Pokaždé když překročíš práh, ať při usnutí nebo v jiném směru při probuzení, položí se závoje bezvědomí přes naši paměť a my zapomeneme, co bylo. Když usneme, zapomeneme starosti a trampoty vnějšího života, a když se probudíme, zapomeneme obyčejně, co se nám zdálo. Právě tak co nám dal náš duch v neviditelném světě prožívati, jako také většinu pošetilostí, které náš mozek produkoval, vypadne z paměti. Jen zvláštními cvičeními nejprísnější myšlenkové kázně dostaneme se k tomu, abychom na pošetilé sny našeho mozku nedbali, ale abychom si vzpomněli, co zažíval

náš duch ve skutečném duchovním světě, na opravdové pláni Bytí. Než jsme svoji paměť těmito cvičeními vyškolili, můžeme občas si vzpomenouti na jeden nebo druhý noční prožitek tak intenzivní, že se zcela zvláštním způsobem vtiskne do naší paměti, takže ho nemůže smazávající závoj bezvědomí při přechodu prahu vymazati... A nyní mě následuj, máme ještě zvlášť dlouhou cestu před sebou." S rychlostí myšlenky, přesahující rychlost blesku a světla, proletěli oba duchové nekonečným kosmickým prostorem. Jeden sluneční systém za druhým mizel, sotva spatřen, za nimi v temnotách. Tu před nimi ční mohutná stěna do nekonečna. V této celé bezpočetné malé komůrky jako obrovský medo plást. "Každý člověk, každý duch," promluvil vůdce, "má zde komůrku, v níž je uloženo vše, co pociťoval, říkal a činil. Každý člověk má, jak víš, svůj vlastní akord a na tento akord jest také naladěna jeho komůrka. Jeho akord jest zároveň klíčem k ní. Vše, co člověk dělá nebo říká nebo trpí, zaznívá zde v jeho akordu. A na tento akord reaguje právě jen tato jeho komůrka a zaznamenává vše s nejdokonalější pravdivostí. To jsou knihy života. Tady můžeš také, až dospěješ k tomu v zralosti, rovněž nahlédnouti, aby ses dozvěděl, čím jsi byl dříve nebo o minulosti ducha, o němž máš zájem, můžeš získati světlo. Můžeš zde také listovati v knihách minulosti, podle určitých zákonů docházeti k uzávěrům o budoucnosti tvého ducha. A nyní zpět do svatyně!" Pád nekonečnými prostory. Závrať a bezvědomí. Mladý kněz se probudil ve svém těle pod pláštěm velekněze.

19. kapitola - Devatenáctý obraz

Plný život. Devatenáctého dne promluvil velekněz takto: "Obraz, před nímž stojíš, jmenuje se slunce Osiridovo. Znamená plný život. Jest to konec cesty Osiridovy tj. myšlenkového spojení, které počíná prvním obrazem a pokračuje v každém dalším třetím obraze skrze celou knihu Thovt. Jsou tři takové cesty. Cesta Osiridova, která, jak již řečeno, počíná prvním obrazem, cesta Isidina, která počíná druhým obrazem a cesta Horova, cesta ducha, počínající třetím obrazem. Všechny tyto cesty jdou v témže systému od třetího k třetímu obrazu. Jsme nyní v situaci, že můžeme čísti cestu Osiridovu, která zní: Bůh (obraz 1.) prostřednictvím zákonů (obraz 4.) - provádí svoje plány (obraz 7.), vede Kosmos a nás točením životního kola (obraz 10.) - přes smrt (obraz 13.) a zničení (obraz 16.) k plnému životu (obraz 19.). Musím tě ale upozorniti nato, že na cestě Osiridově nejen obsahy jednotlivých obrazů navzájem souvisí, poukazujíce všechny zároveň na první obraz, nýbrž že i všechna čísla obrazů každé jednotlivé cesty v tajemném, matematickém vztahu. Všechny obrazy Osiridovy cesty poukazují svými čísly zpět na první obraz. Jest nyní na čase, abych tě zasvětil do části tajemství naší svaté matematiky. Každé číslo má kromě své běžné hodnoty také ještě hodnotu okultní, která nám zjevuje jeho hlubší souvislosti. Abychom tuto vnitřní hodnotu našli, používáme tajného odčítání a sčítání. Tajemné odčítání spočívá v tom, že se jednotlivé cifry nějakého čísla dohromady sčítají. Výsledek udává okultní hodnotu čísla. Tedy ku přík. okultní hodnota 12 je 3, protože 1 + 2 jsou 3. Sečtení pozůstává v tom, že všechna čísla, která nějaké číslo předcházejí, k němu připočteme. Součet představuje jeho tajnou hodnotu. Ku příkl. Tajná hodnota 12 jest 3, poněvadž 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 jest 78. 78 ale redukcí dá 7 + 8 tj. 15, 15 jest ale opět 1 + 5, tj. 6. jest ale tajným sčítáním: 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 tj. 21 = 21 jest konečné, kdy 2 + 1 jsou 3. Vidíme tedy, že oběma cestami tajné matematiky docházíme ke stejnému výsledku. Nyní použijeme této metody na čísla našich obrazů. Poslyš mě: Čtvrtý obraz poukazuje na první obraz a je s ním v magické souvislosti. Neboť 1 + 2 + 3 + 4 jest 10. 10 jest ale podle magické redukce 1 + 0 tj. 1. Tak jest poukazován z obrazu 4. na obraz 1. Zákon (obraz 4.) má svůj původ v Bohu (obraz 1.). Vezmeme nyní obraz 7. a prozkoumejme ho tímtež způsobem: 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 tj. v magickém sčítání 28. 28 jest ale 2 + 8 tj. 10. 10 jest 1 + 0 tj. 1. Vidíme tedy, že i i třetí obraz Osiridovy cesty Triumfální vůz poukazuje na obraz první. To znamená: Uskutečnění jeho plánů evoluce (obraz 7.) jest Boží věcí (obraz 1.). Nyní vezmeme čtvrtý obraz Osiridovy cesty, desátý v řadě. Tedy 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 jest 55. 55 jest ale 5 + 5 to jest 10. A to jest 1 + 0 tj. 1. Tak ukazuje obraz 10. "kolo života" na první obraz. Tj. změny v životě lidí a národů, často nastávající zvrat všech věcí nutno vztahovati na Boha. Vezmeme-li nyní 13. obraz, pátý Osiridovy cesty, "smrt". 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 tj. 91. 91 jest

ale $9 + 1$ tj. 10. 10 ale jest $1 + 0$ tj. 1. Opět jsme se dostali na jednotku. Také smrt nutno vztahovati na Boha. Nyní vezmeme 16. obraz naší obrazové galerie, šestý obraz Osiridovy cesty, "zničení", $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 + 14 + 15 + 16$ tj. sečteno dohromady 136. 136 jest ale $1 + 3 + 6$ tj. 10. 10 jest ale $1 + 0$ tj. 1. Tedy i zničení lidských děl (obraz 15.) nutno vztahovati na Boha. A nyní poslední a sedmnáctý obraz Osiridovy cesty, který představuje evoluci kosmu, devatenáctý v naší obrazové galerii, "plný život". $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 + 14 + 15 + 16 + 17 + 18 + 19$ tj. sečteno dohromady 190. 190 jest $1 + 9 + 0$ tj. 10. 10 jest $1 + 0$ tj. 1. Život má svůj původ tedy v Bohu. On jest život. Pozorujeme nyní obraz: Vidiš na kvetoucí rovině, na které září slunce, jezdce ba bílém oři. Jest to týž, kterého jsme viděli jako stvořitele, zákonodárce a udržovatele, triumfátora a uskutečňovatele, jakožto vládce života a smrti, jakožto toho, který sesílá blesk ke zničení na předcházejících obrazech, a který nyní máje v ruce vlajku lásky, pomáhá plnému životu k vítězství. Obraz 19. má na protějšek obraz 4. zákon. Zde jest jasný protiklad mezi proti sebou visícími obrazy. Na obraze 4. má faraon žezlo v ruce. Na obraze 19. vidiš velkého Dárce života, slunce, vládce života na naší zemi. Jeho nespočetné paprsky jsou právě tak žezla, přinášející život a zákony, které vznikají tam, kam padnou. A nyní odejdi v pokoji, hodina tvého osvětlení nadešla."

Když mladý velekněz tohoto večera ve svatyni slovem velekněze byl uspán a opustil svoji hrubohmotnou schránku, všiml si, že vedle něho kromě jeho vůdce vznášel se také velekněz ve svém duchovním těle. "Dnes vstoupíme na božskou úroveň", řekl vůdce. "Slunce Osiridovo bude ti zářiti." Závrať a bezvědomí padly na mladého kněze a on se probudil na třetí, jiné pláni. Obklopovalo ho zářící světlo. "Brány nebes jsou otevřeny", řekl velekněz. A člověk bude poslušně znovuzrozen v lethargickém spánku", dodal vůdce. "Sem nemůže vskutku nic nečistého vstoupiti", pomyslel se kněz. Velký mír vládl a silný trojzvuk zazníval, mohutně, nepřerušovaně. Bylo to jinak jak je ve viditelném světě, bylo to ale také jinak než v dosud navštívených duchovních světech. Mnoho duchů je obléťávalo. Většina z nich probleskovala a zářila do dálky. Barvy zcela scházely, všechno svítilo, zářilo, znělo v krásnu a nádheře. Mezi zářícími duchy bylo pozorovati pohyb. Všichni mířili k jednomu centru. Mladý kněz a jeho vůdce následovali proud. Světlo bylo vždy zářivější, jasnější a více stravující. Mladý kněz zůstával pozadu. "Nemohu to snést, světlo jest příliš silné. "Později to budeš moci snést, až budeš zralejší, vyvinutější", řekl vůdce. "Počkej tedy na nás" napomenul ho velekněz "a dívej se za námi." Mladý kněz zůstal zpět. Viděl vůdce a velekněze jak se přimístili mezi nespočetné ostatní duchy, letěli dále ke světlu, ke středu. Pokusil se nahlédnout do tohoto středu. po nějaké době se mu zdálo, jakoby pozoroval v oslepující záři jasné obrysy lidské postavy. Měl v témže okamžiku dosud nikdy nepociťovaný zážitek štěstí a radosti. Cítil se jakoby byl zahrnut láskou a blažeností a prozářen a nemohl nic jiného než padnouti na tvář pln uctívání a díků. Když povstal byli vůdce a velekněz vedle něho. Jejich tváře zářily jako prosvícené. Také na nich spočívalo něco jako odraz něčeho krásného, nádherného, co zřeli. Nepromluvili ani slovo. Nechali spatřené doznívati ve svých srdcích. Obrátili se k zemi. Viděli téci svatý proud skrz spící zemi. Velké svaté město leželo pod nimi. Závrať a bezvědomí. Mladý kněz procítl ve svatyni pod pláštěm velekněze.

20. kapitola - Dvacátý obraz

Nesmrtelnost. Dvacátého dne promluvil velekněz takto: "Dnes stojíš před obrazem, který se jmenuje "Nesmrtelnost." Vidiš posla Bohů, který stojí na mraku a troubí na pozoun. Z hrobů vystupují muži a ženy se zdviženými rukama. Představují lidstvo, které definitivně se obrátí zády k hrobům, k smrti. Pozdravují radostně zvuk pozounů, který jim ohlašuje počátek nové éry - nesmrtelnosti. Nebude již žádná smrti, žádná nemoc nebude již vládnouti, války a bezpráví mizí. Obraz 20. vzniká z obrázku 19. to znamená z plného, božského života vzniká nesmrtelnost tak jako při plném zdraví nemůže obstáti nemoc. Dnes, synu, stojíš na konci isidiny cesty v knize Thovt. Nyní smíš přehlédnouti svůj vývoj. Když jsi se učil ze svatých knih a přijal jsi zaslíbení, otevřely se ti brány neviditelného světa, byl jsi ústně vyučován a bylo ti zaslíbení potvrzeno (obraz 5.). Byl jsi pak nestrannými soudci zvážen a poznal jsi pravdu (obraz 8.). Získal jsi tím odvahu a magické síly a

mohl jsi podrobiti si mocnosti zla (obraz 11.). Kráčel jsi od reinkarnace k reinkarnaci (obraz 14.). Nepotřeboval jsi již více školy pozemského života a byl jsi osvobozen od zákona vraceti se vždy znovu na zem. Odevzdal jsi se Božství, byl jsi s ním spojen, vešel jsi v Něj (obraz 17.) a dosáhl jsi nakonec nesmrtelnosti (obraz 20.). Co ti bylo slíbeno na počátku, to jsi dostal. Dveře neviditelných světů se před tebou otevřely. Směl jsi nahlédnouti za oponu. Také Isidina cesta, počínající obrazem 2. ukazuje podobné spojení čísel mezi sebou jako cesta Osiridova a sice nepoukazují všechna čísla Isidiny cesty na druhý obraz, nýbrž na třetí. Tím jest nám naznačeno, že vyučování z knih není hlavní věcí, nýbrž povznesení duchem. Tuto skutečnost nalezneme také matematicky potvrzenou. Okultní hodnota prvního obrazu Isidiny cesty jest totiž tři, neboť $1 + 2$ jsou 3. Tři jest ale duch. 3 pak jest $1 + 2 + 3$ tj. 6. Obraz 6 jest ale "láska". 6 se rovná $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6$ tj. 21. Obraz 21. znamená "Bůh jest ve všem". 21 je stále $2 + 1$ tj. 3. Vidíme tedy, že okultní hodnota 2 jest skutečně 3. Vezmeme nyní druhý obraz Isidiny cesty, pátý obraz naší obrazové galerie. Sčítáme: $1 + 2 + 3 + 4 + 5$ jest 15. 15 jest ale $1 + 5$ tj. 6. Okultní hodnota 6. jest $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6$ tj. 21. 21 jest ale $2 + 1$ tj. 3. Tak poukazuje také pátý obraz aritmeticky na třetí obraz, jen s oklikou přes 15. obraz, který představuje lež a nespravedlnost. To znamená v ústním vyučování jest existence nespravedlnosti vysvětlena a podstata lži objasněna. Také v ústním vyučování, tak nám to říkají čísla, musí býti vyslovena slova duchem oživena. Třetí obraz Isidiny cesty jest osmým obrazem naší obrazové galerie. Tento obraz jest tak dalece výjimkou, že nepoukazuje přímo na obraz 3, ducha, nýbrž na obraz 9. - poutníka. Sčítáme: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8$ tj. 36. 36 jest ale $3 + 6$ tj. 9. Devět má okultní hodnotu 45 neboť $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9$ jest 45. 45 jest ale $4 + 5$ tj. 9. Vidiš, dostali jsme se do kruhu, z něhož není východiska. Poukaz z obr. 8. (pravda) na obraz 9. (poutník) nám říká: abychom poznali Pravdu, musíme se stát poutníky, nebo jest pravda, nezvratitelná pravda, že jsme zde poutníky. Vezmeme nyní čtvrtý obraz Isidiny cesty, jedenáctý v naší obrazové galerii, který představuje "odvahu a magické síly". Odvaha a magické síly jsou ale plody ducha, neboť obraz 11. poukazuje, jak uvidíme, se vši jasností na obraz 3. Provedeme nejdříve okultní sčítání $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11$ jest 66. 66 jest ale $6 + 6$ tj. 12. Dvanáct se ale rovná $1 + 2$ tj. 3. Tak poukazuje obraz 11. na obraz 3. Vezmeme nyní pátý obraz Isidiny cesty, čtrnáctý v naší obrazové galerii. Znamená znovuvtělení a poukazuje také s matematickou jasností na obraz 3. - ducha. Sčítáme: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 + 14$ tj. 105. 105 jest ale $1 + 5$ tj. 6. 6 jest ale $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6$ tj. 21. 21 jest ale $2 + 1$ tj. 3. Čísla nám zde tedy říkají, že to jest duch, který přináší a vytváří reinkarnaci. Vezmeme nyní šestý obraz Isidiny cesty, sedmnáctý obraz naší obrazové galerie, představující spojení duše s Bohem. Tento obraz poukazuje na obraz 9., "poutníka" a říká nám, že konečné spojení s Bohem jest cílem naší poutnické cesty. A nyní provedeme okultní sčítání: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 + 14 + 15 + 16 + 17$ jest 153. 153 jest ale $1 + 5 + 3$ tj. 9. 9 jest 45, jak jsme viděli a 45 jest zase 9. Opět kruh, z něhož není východiska. Tak poukazuje obraz 17. (naděje, spojení) s velkou rozhodností na obraz 9., poutníka, to znamená: poutník dosáhne jistě v síle ducha spojení s Bohem. Vezmeme dvacátý obraz naší obrazové galerie, "nesmrtelnost", který jest sedmým a posledním obrazem Isidiny cesty. Také toto ukazuje přímo na obraz 3. Sčítáme $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 + 14 + 15 + 16 + 17 + 18 + 19 + 20$ tj. 210. 210 jest ale $2 + 1 + 0$ tj. 3. To jest nesmrtelnost jest dílem a plodem ducha. To byla nauka Isidiny cesty. A nyní jdi v pokoji a přijď opět dnes večer."

Byla noc. Duch mladého kněze se vznášel s jeho vůdcem nad spícím městem. Vůdce promluvil: "Dnes máš učiniti vhléd do nebeských hierarchií. Pojď!" Letěli vzhůru - nekonečnými prostory. Blížili se k oblasti praobrazů, které vystoupily z vůle a moudrosti Božství, když toto se rozhodlo stvořiti svět a evoluci veškerenstva. Mladý kněz viděl před sebou mohutné pohoří, které se týčilo do výše v sedmi stupních z nichž každý vytvářel velikou náhorní rovinu. Vůdce promluvil: "To jsou odstupňování mocných kteří tu vidí, kteří chtějí a mohou, řídí a milují, poslouchají a slouží. Na prvním stupni jsou duchové, které nazýváme vůdci, kteří jsou přidělováni jednotlivcům - lidským duchům, aby takového jednotlivce vedli celým jeho životem. Jsou četní. Září, slouží, ochraňují a milují. Na druhém stupni najdeš mocnosti, řídící osud národů, ovlivňující duši národa. Stojí od nás

nyní dále, ale jeví se nám nicméně mocnější a světelnější, poněvadž jsou nekonečně větší a zářivější než duchové prvního stupně, kteří vedou individuální lidské duchy. Tak jako nyní duchové prvního stupně, ochránci jednotlivých lidí, vedou lidi krok od kroku po neviditelných vláknech vychovávají je a nechávají je sklízet, co zaseli, tak jednají také duchové druhého stupně s národy. Také národy jsou vedeny, ovlivňovány, aby se jejich osud naplnil, aby nesly následky svých rozhodnutí, aby také sklízely, co zasely, aby všude se stala spravedlnost. Tito mocní duchové druhého stupně to jsou, kteří dávají vzniknouti přátelství mezi národy, ale také odpor, zcizení, ba i nenávist a válku. Neboť válka, meč, jest veliký zvratitelný politických poměrů na zemi Duchem třetího stupně vyvolání, mocným, který pozoruje, řídí, ovládá a utváří vývoj celého lidského rodu, vznikají mezi duchy druhého stupně vztahy a nálady, které se pak zrcadlí v poměrech národů na zemi. Tak počínají války nejdříve na neviditelných úrovních, tření mezi mocnými, kteří ovlivňují národy." "Když ale lidé a národy", otázal se mladý kněz, "jsou laděni a ovlivňováni vyššími bytostmi na přátelství nebo nepřátelství, kde pak zůstává jejich zodpovědnost?" "zodpovědnost zůstává. Mají svobodnou vůli. Sami určují svůj osud, podle toho, jak se rozhodnou, pak ale není uniknutí, co je zaseto, musí býti sklizeno. Vyšší mocnosti používají v podivuhodné spolupráci své moci a svého vlivu jen aby nechaly vládnouti spravedlnosti, ne aby ovlivňovaly setí, nýbrž aby jediné sklizeň dozrála. Zákon příčiny a následku jest věčný. Nyní popatři na duchy třetího stupně, jsou ještě nádhernější a ještě mocnější, než duchové druhého stupně. Světlo jejich paprsků, jas a zář, která je obklopuje, sahá ještě mnohem dále. Každý z nich jest ochranným duchem jedné planety a dozírá na její vývoj a zduchovnění a zároveň na osud a vývoj jejich obyvatel. Neboť zároveň s hvězdami jsou i jejich obyvatelé přiváděni k vyšším stavům bytí. Pozoruj nyní čtvrtý stupeň. Ještě větší nádhery, nesnesitelný lesk obklopuje a ozařuje tyto Mocné. V nekonečném prostoru krouží miliony sluncí, každá obléhá na jistém počtu planet. Tyto sluneční systémy tvoří každý celkem pro sebe podobně jako rodina nebo stát. jsou osvětleny vznešenou bytostí, mající své sídlo v slunci a oživující slunce. Na následujících stupních, pátém, šestém a sedmém jsou v neustálé přísnějším podřadění vždy nádhernější a mocnější duchové, kteří mnoho božského zírají a vyzařují. O jejich moudrosti a moci nedovedeme si učiniti vůbec nějakou představu, jejich blízkost bychom nemohli snést. Jsou to bozi, stali se bohy, neboť jsou Bohu blízko. Duchové šestého a sedmého stupně patří neustále na slunce Osiridovo. Také ty tam jednou dospěješ. Pro dnešek dosti." Závrať a bezvědomí. Mladý kněz se probudil v chrámě za oltářem.

21. kapitola - Dvacátý první obraz

Bůh - vše. Jedenadvacátého dne promluvil velekněz takto: "Stojiš dnes před jedenadvacátým obrazem. Nese nápis: Bůh jest Vše ve všem. Obraz 1. ti ukazuje začátek stvoření, vyjití Všeho ze Stvořitele na jeho příkaz. Pak rotuje všechno, jak to ukazuje řada obrazů a vrací se konečně ke svému počátku zpět, takže Bůh jest opět Vše ve všem. Na obraze 21. uzavírá se velký řetěz. Všechno jest mlčení a noc. Vidiš mladé děvče, totéž, které jsi již viděl na obraze 11., 14., 17., tančiti v posvátném symbolickém tanci. Ruce vytváří s hlavou posvátný trojúhelník. Nohy se kříží. Trojúhelník nad čtyřúhelníkem, který jsi viděl na obraze 4. obráceně jako disenci, trojúhelník, který jest viděti na obraze 7. v čtyřúhelníku jest nyní na obraze 21. v pravém postavení, vrátil se zpět do harmonie. Závoj se vine kolem mladistvé postavy. Věvec květin obtáčí ji jako rámec obrazu. Tento kruh, který obepírá trojúhelník nad čtyřúhelníkem, opakuje nám ještě jednou na konci knihy Thovt velikou, věčnou pravdu: Bůh vládne svému stvoření ve věčnosti. Ve čtyřech rozích obrazu spatřuješ zástupce 4 vysokých duchovních bytostí a hlavy Orla, Lva, Býka a člověka. Lidská hlava ti říká, že také ty tam máš své místo. Také ty jsi povolán k nejvyššímu postavení mezi duchy Síly, Odvahy, Vědění, ale musíš se naučit mlčeti, odmítati. Nad všemi těmito duchy ale a ještě blíže k Božství stojí kruh žijících, naznačený růžovým věncem, který figuru děvčete orámovává a s níž jsme se již setkali na obraze 11. Obraz 21. jest zároveň posledním obrazem Horovy cesty, cesty ducha, který nyní takto můžeme čísti: Duch, jehož cílem jsou nejvyšší výšiny, kam jen orel může (obra 3.) staví člověka před volbu (obraz 6.). Zvolí-li však správně, moudře, bude osamělým, poutníkem, který odvrácen od světa jde svoji cestou pouští (obraz 9.). Osamělost se stupňuje k strašným

zkouškám, kde se všechno jeví zvrácené a bez vyhlídky (obraz 12.). Poutníku jest bojovati se lži a nespravedlností (obraz 15.) a také se probíjovati zmatkům vášní (obraz 18.) než dospěje k plnému klidu a jasu, k spojení, k sjednocení s Bohem (obraz 21). Ale také aritmeticky souvisejí obrázky Horovy cesty podivuhodně spolu. Horova cesta jest cestou ducha, na které to tělesné v nás je usmrcováno. První obraz Horovy cesty, třetí obraz naší řady obrazů ukazuje nám orla, k slunci letícího krále vzduchu. Okultní hodnota tři jest šest ($1 + 2 + 3$ jest 6). Duch (obraz 3.) nás poukazuje na lásku (obraz 6.). Okultní hodnota šesti jest 21, jak již víme. Obraz 21. jest ale !Bůh Všechno ve všem" a okultní hodnota 21 jest 3. Tak máme podivuhodný kruh a čteme: Duch jest láska. Láska jest "Bůh Vše ve všem." "Bůh Vše ve všem jest duch." Dejme nyní promluvit číslům druhého obrazu Horovy cesty, šestého obrazu naší řady obrazů. Sčítáme nejdříve okultně: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6$ tj. 21. 21 jest ale $2 + 1$ tj. 3. Jsme opět v posvátném kruhu. 3 jest 6 a 6 jest jest 21 a 21 jest 3, neboli vyjádřeno v pojmech: Duch (obraz 3.) jest láska (obraz 6.), láska jest Bůh (obraz 21.) a Bůh (obraz 21.) jest duch (obraz 3.). Třetí obraz Horovy cesty jest devátý obraz naší řady obrazů: Sčítáme: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9$ jest 45. 45 jest ale $4 + 5$ tj. 9. Tak jest 9 jedině, podivuhodné číslo, které poukazuje jen samo na sebe. Poutník jest sám člověk cílem. Myslí jen na svoje zdokonalení, na svoje dovršení. Ostatní nechá ležeti stranou. Vezmeme nyní dvanáctý obraz Horovy cesty, "zkouška", 12 obraz v naší obrazové řadě. Sčítáme: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12$ jest 78. 78 jest ale $7 + 8$ tj. 15. patnáct jest však $1 + 5$ tj. 6. 6 jest ale $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6$ tj. 21. A 21 jest $2 + 1$ tj. 3. Obraz 12. nám tedy poukazuje na obraz 15., 16., 21. a 3. Nebo z obrazu 3. plus 6. vzniká obraz 12. Tj. obraz 3. slovy vyjádřeno: Zkouška, obraz 12. vede skrze lež a nespravedlnost, které na sobě musíme strpěti (obraz 15.) k poznání lásky (obraz 6.) k Bohu (obraz 9.) k duchu (obraz 3.). Pozorujeme nyní pátý obraz Horovy cesty, 15. obraz naší obrazové řady. $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 + 14 + 15$ jest 120. 120 jest ale $1 + 2 + 0$ tj. 3. Tj. duch (obraz 3.) to jest který nás vede v boji proti lži a nespravedlnosti (obraz 15.), kterýmžto bohem budeme zaceleni a získáme cvičené smysly. Vezmeme nyní 6 obraz Horovy cesty, 18. obraz naší obrazové galerie. Sčítáme: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 + 14 + 15 + 16 + 17 + 18$ jest 171. 171 jest ale $1 + 7 + 1$ tj. 9. 9 jest ale jak jsme viděli číslo, které poukazuje jen samo na sebe. Vidíme tedy, že obraz 18. poukazuje na obraze 9. tj. Musíš jíti chaosem vášní, musíš vytrpěti nápoly, útoky, poněvadž právě jsi poutníkem. Ničeho nebudeš ušetřen. Jest krásné a posilující, že v předcházející, obraze, v obraze 17. (naděje, spojení) jest dáno poutníku útěchyplné zaslíbení, určitě a jistě dospěti k cíli. A nyní pozorujeme poslední Obraz Horovy cesty (obraz 21.) naší obrazové řady. Bůh vše ve všem. Sčítáme: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 + 14 + 15 + 16 + 17 + 18 + 19 + 20 + 21$ tj. 231. 231 jest ale $2 + 3 + 1$ tj. 6. 6 jest však $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6$ tj. 21. 21 jest ale $2 + 1$ tj. 3. Můžeme tedy čísti Návrat všech věcí k Bohu (obraz 21.) jest dílem ducha (obraz 3.) a sice z lásky (obraz 6.). Písmeno na obraze 21. nám dovoluje, právě tak jako tři první obrazy naší obrazové řady, vrhnouti pohled v podstatu Božství. Vidíme ve svatém znamení tři hole na příčné holi, které se spojily v jedno písmeno. Věčné posívum, které bylo vytvořeno z věčného aktiva, vrací se k němu zpět, je opět s ním zajedno a v důsledku toho představují také vztahy, které mezi oběma jakožto třetím vzniklým byly. Trojice se opět vrátila k Jednotě. Odejdi v pokoji."

Lehce spal tohoto večera mladý kněz ve svatyni. Ano, zdálo se dokonce, jakoby vůbec neusnul. Neztratil své vědomí. Pochyboval skoro o tom, že odložil své tělo, poněvadž závoj bezvědomí se tentokráte na něj nepoložil. Ale ta skutečnost, že mohl viděti za oltářem své hrubohmotné tělo a že nerušeně mohl pronikati zdmi a klenutím chrámu, mu dokazovala, že se vznášel jen ve svém jasnohmotném těle. Vůdce, který viděl jeho myšlenky, řekl: "Naučíš se opouštěti svoje tělo, kdy budeš chtít. Spojení mezi duchem a tělem jest jen potud v tobě uvolněno, že to víš. Musíš jen pečovati o to, aby tvé tělo zůstalo nedotčeno a anebo obtěžováno, neboť stává nejen nebezpečí, že by se jiný duch mohl zmocniti tvého těla, ale také že by také všeteční, nevědomí lidé mohli se ho dotknouti nebo ho osloviti. Tím by se mohla přetrhnouti stříbrná šňůra a to by byla tvoje smrt." "Stříbrná šňůra?" "Ano, nekonečně elastická stříbrná šňůra z ušlechtilého etheru, která spojuje tělo a ducha která udržuje ve spánku a extatických stavech nebo při zasvěcování tělo a ducha

pohromadě, ve smrti se ale trhá a rozpouští. Proto, poněvadž kněží znají toto nebezpečí, zůstává také tvé tělo během noci tvého zasvěcování v chrámě za oltářem. Opustíš-li příště své tělo, bylo by bezpečnější kdybys měl někoho v své blízkosti, který by ho střežil, aby se mu nic zlého nepříhodovalo." Vznášeli se výš a výše. Prošli různými duchovními úrovněmi. Blížili se k světu praobrazů. Na téměř nekonečné, písčité planině zdvihala se mohutná hora - nebo bylo to dílo lidské ruky? Bylo to vysoké jako hora, ale tak pravidelné jako budova nebo jako matematický útvar. Obrovská stavba měla absolutně čtyřstrannou plochu. Shůry viděno byl to čtverec. Jeho čtyři strany, které byly všechny stejně utvářeny, leskly se jako alabastr. Každá strana ale byl trojúhelník. Všechny čtyři strany se sbíhaly do špičky. S údivem pozoroval mladý kněz tuto stavbu. "Co je to?", ptal se vůdce. "Je to pomník míry a časů, jehož pravda a moudrost bude zjevena těm, kteří ji budou umět čísti. Bude vystavena v tvé nynější vlasti, jakmile pro to dozraje čas. Neboť nastanou dny, kdy většina lidstva nebude schopna a nebude moci čerpat z pramenů Světla a Poznání, nýbrž, jako slepi krtci, bude se hrabat jen ve hmotě. A budou si při tom připadat jako moudří. Nebudou mít vnitřní světlo a ve své neoprávněné pyšce budou důvěřovati jen svým nižším pěti smyslům. V oněch dobách pak pomník promluví a bude svědčiti o věcech nebeských. Pro onen čas bude vystaven a moudří ho probádají a budou se obdivovati porozumění. Nyní existuje styk mezi smrtelníky s nebešťany. Boží mohou vědoucím, zasvěceným sdělovati moudrost a poznání a rozhodli se stanovit do tohoto památníku minulosti a budoucnosti lidského pokolení, míru a váhu země, postavení hvězd a jejich vzdálenost od sebe, božské poznání a lidské vědění - aby to bylo udrženo vše a zachováno. Jest to zjevení pravdy nebes, které ve svůj čas bude lidem dáno. Není daleko den, kdy pomník bude postaven ve viditelných světech, tak jako ho nyní spatřujeme zde ve světě praobrazů. Podívej se", pokračoval vůdce, "obsahuje ve svém nitru chodby a komory založené a vědomí po uvážení vystavené. V těchto chodbách znamená každý palec jeden sluneční rok ve vývoji lidského rodu. Výstupní chodba, která právě ukazuje k severnímu pólu, ukazuje nám nejdříve dobu zániku na zemi zrozených. Chodba jde s počátku dolů. Pak přijde místo, kde se dělí, jedna chodba vede částečně dolů vždy hlouběji, zatím co druhá v témže úhlu stoupá nahoru. Místo, kde se chodba dělí, připomíná nám obraz 6. naší obrazové řady. Tam vidíme lidstvo před rozhodnutím - podle něhož to půjde s nimi buď nahoru nebo dolů. Také nám říká toto místo v nebeském pomníku, že přijde hodina v dějinách lidského rodu, kdy smrtelníci buď se musí rozhodnouti skloniti se před vůlí Božství, přijati boží zákon a vzdávati nebešťanům úctu, jinak budou vrženi do propasti, svedeni do zkázy. Pakliže ale přijmou poučení, pak budou stoupati po stížené cestě nahoru. Chodba jest tak nízká, že se je možno v ní pohybovati nahoru jen po kolenou. Tím je nám řečeno, že ti, kteří budou chtít stoupati k vyšším stavům bytí, musí býti pokorní! Budou se skláněti před Božstvím, budou se modliti a zákon nebes přijímání. Pak opět po určitém počtu let, budou smrtelníci, kteří o přijali zákon Božství, postaveni před velké rozhodnutí, bude jim nabídnuto spasení a ulehčení ze jha zákona. Budou jim dány božské síly, pakliže je přijmou. Vidiš, opět se dělí cesta, vysoká špičatě klenutá chodba vede strmě nahoru, zatím co nižší chodba pokračuje dále vodorovně do nitra pomníku. Tím jest předpověděno, že část lidstva přijme nabízenou spásu a úlevu a bude stoupati, a sice ne již více v dřívějším poníženém vnitřním postoji, nýbrž aby se vědoměji a volněji vyvíjela. Druhá část nebude se ovšem chtít přizpůsobit do nových, jí nabízených poměrů, zůstane v poníženém smýšlení a bude chtít lpět na viditelném světě. To jest dělicí se nízká, vodorovná chodba, ze které nevede do zkázy, jako chodba, která se z počátku směrem dolů členila, nýbrž tato vodorovná chodba vede do druhé komory, která nepředstavuje ani dosažení cíle ani minutí se téhož, nýbrž mezistupeň, jest střední věcí, místem školení, čištění. Veliká, z mohutných lesklých žulových bloků vystavěná galerie vede ke komoře, ve které jsou stanoveny míry světa. V galerii vidiš vpravo a vlevo po dvaadvaceti čtyřúhelníkových otvorech. Do nich budou dány fošny, které vždy dvě ponesou po jednom obraze, tedy 11 na každé straně - obrazy, které jsou ti známy, které jsi po léta pozoroval. Na konci galerie otvírá se opět nižší, ale kratší průchod, vedoucí do malé komory. Napříč skrze komoru visí obrovský zazděný blok kamene, který na jedné straně má podivuhodnou hlavici. Tato hlavice jest míra, kosmický palec. Jest přesně palec vysoká a pět palců v průměru. Pětadvacet takových palců tvoří jeden kosmický metr. Má se to ale tak, že 365, 2422 také počet dní v slunečním roce. Tento metr jest také pravá míra, podle níž byl vesmír vystavěn, neboť 500 000 000 takových vesmírných palců tvoří

délku zemské osy. Na to zase poukazuje pět podlouhlých rýh na jižní straně malé komory. Objem základní plochy pomníku má ale 36 524 22 takových palců, které poukazují zase na počet dní v slunečním roce. V pomníku ale také nalézáme poukaz na vzdálenost slunce od země. Výška pomníku obnáší 5 813 01 kosmických palců. Výška pomníku má se k polovině úhlopříčky základní plochy jako devět k deseti. Vzdálenost slunce ale od země odpovídá 10/9tin krát výška pomníku. V mírách pomníku máme ale také váhu země. Jdeme-li respektive proplazíme-li se z předkomory do vlastní druhé komory, najdeme tam obrovskou žulovou nádobu, dutou míru, která naplněna vodou odpovídá 1 kosmické tuně. Váha pomníku ale jest, odpočítáme-li všechny duté prostory 5 273 milionů takových tun. Váha naší planety jest ale 5 273 quintimilionů takových kosmických tun, takže se má váha našeho pomníku k váze naší planety jako jedna ku deset, na celé tři celé pet. Tak najdeš v tomto pomníku míry země, její váhu, postavení a vzdálenost nebeských těles a budoucnost a vývoj našeho rodu. Ve dnech, kdy se vnitřní světlo v srdcích smrtelníků bude zatemňovati, budou tito kameny křičeti, ale jejich hlas nebude velkou většinou vnímán. Nebesa určují míry a časy, nebesa vládnou, ale lidé mají uši a neslyší a oči a nevidí! Ti, co tuší a chápají, budou pronásledováni a posmíváni." Mladý kněz mlčky pohlížel na obrovský podivuhodný pomník. "Budeš moci", řekl vůdce, "sem přijít, jak často budeš chtít, aby si probádal tajemství nebes, neboť teď můžeš být mimo své tělo, kdy chceš." "Rád bych se tě zeptal", počal mladý kněz, "jak budou moci lidé tyto obrovské kamenné kvádry pohnout a vyzdvihovati je do výše. Jedině obři a duchové to dokážou." "Ani obři ani duchové, nýbrž moc rytmických tónů. Kněží jsou nebešťany učeni rytmickým opakováním jednoho tónu vytvořit cyklonovoté vzdušné sloupy, s jejichž pomocí - je zpívající - , při čemž se vždy střídají, vyzdvihnuta budou ta nejtěžší břemena a bude možno jimi pohybovat. Něco z moci rytmických tónů jsi viděl v ten den, kdy obrovská socha odpověděla na zpěv kněží. A nyní pojd', vstup pomalu do svého těla, aby sis to, cos viděl, vzpomnul." Lehká závrať. Mladému knězi se zdálo, jakoby se zcela poznenáhlu vracel zpět do své hrubohmotné schránky. Vzpomněl si tentokrát se zvláštní zřetelností na to, co viděl.

22. kapitola - 0 obraz

Blázen. Když mladý kněz se objevil následujícího dne před veleknězem, řekl mu tento: "Nyní jsi prožil zasvěcení, jsi vědoucím. To, co ti, můj synu, bylo přislíbeno obrazy 2. a v., to jsi dostal. Následoval jsi za oponu a smrtelníkům neviditelné říše se tobě otevřely. Co může pochopiti lidský rozum, bylo ti ukázáno. Hlubiny Božství jsou však nevyzpytatelné a tajemství nebes jsou nekonečné. Jsi na cestě. Kráčeš nyní od poznání k poznání, od dobrého chování k druhému a síla na sílu ti bude dána. Nic ti nebylo skryto, co ti mohlo být zjeveno. Dostal jsi odpověď na otázky, odkud přicházíme, kam jdeme, proč žijeme. Prostřednictvím obrazů knihy Thovt ti bylo všechno ukázáno. Kromě těch 21 obrazů není nic. Hledati ještě něco mimo to bylo by bláznovství. Proto má poslední obraz číslo 0. a nadpis: "blázen". Tento obraz ti nepotřebuji vysvětlovati. Můžeš ho vyložit bez mé pomoci. Ukazuje člověka, který minul své božské volání. Místo aby vyvíjel své schopnosti a ovládal duchy a živly, nosí nevědomky propůjčené mu dary s sebou. Opírá se o hůl - o poznatky, názory, nauky, které mu nemohou však ani pomoci ani ho posílit ani zachránit, neboť klopýtá namáhavě pískem pouště - vstříc zkáze. Krokodýl na něho číhá. Vášně, pes, obraz 18. jimž holdoval, ho pronásledují, a jeho hanba bude zřejmá." Velekněz pozdvihl žehnaje ruce a řekl slavnostně: "Věděti, chtít a odvážit se - to byla vždy směrnice moudrých. Mlčení uchovává sílu, kdo se vychloubá, ničí ji. Všude zříš zákony, zákony, které věčně platí. Vše je dole jako nahoře, zde jako v horních světech. Bůh jest Jeden a Věčný, však bezpočet je jeho synů, nositelů ohně, síly, moudrosti, lásky a krásy. Z klínu Božství padá do hmoty, klesá náš duch, aby prostřednictvím viditelného světa, aby skrze život a smrt, za bojů útrap vrátil se zpět k Božství, vzhůru ve svatých spirálách. Bohové byli kdysi smrtelníky, smrtelní lidé jako my, až ze smrtelných lidí vyrostli bozi, až ze smrtelných těl zářilo božské Světlo a duchem překonána zmizela tíže zemská. Ty ale nyní jdi, můj synu, jdi Světlu vstříc, kráčeš od radosti k radosti, kráčeš od požehnání k požehnání. Leť ke Slunci, k Pravdě, patří na ni jak orel, vrať se zpět k Božství, které zrodilo tvou duši."